PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 480 | Barcelona, 10 de maig de 1977 | Preu: 15 pessetes

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

LA FORÇA DEL PSUC

Després de 38 anys d'il.legalitat, el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha donat pública mostra de qui és, de quanta i quina és la seva gent, de per què no ha claudicat en la lluita en els moments més difícils i de per què no claudicarà ni ara ni mai.

Si abans vàrem desafiar les catacumbes on volien reduir-nos i vàrem aconseguir ser un partit que vencia la clandestinitat i rebutjava l'etiqueta jurídica d'"il.legal", avui, al gran míting central de Barcelona, a la festa de Gavà, als mítings celebrats arreu de Catalunya, el PSUC aplega desenes de milers de militants i simpatitzants i difon, amb la veu ben alta de qui ha lluitat sense canviar-se mai de camisa, la seva política, la seva alternativa, el seu compromís amb les forces del treball i de la cultura, amb el moviment popular.

El PSUC té força, però el PSUC no vol reduir-la a "demostració de força". No volem la força per fer la revenja ni per recordar la línia divisòria entre vencedors i vençuts, sinó per esborrar del tot aquesta línia i afermar la reconciliació entre tots els catalans i tots els espanyols.

La força del PSUC és per aconseguir la llibertat de tots els presos i l'amnistia total, la legalització dels partits sense exclusions, per consolidar la democràcia, per convertir les Corts en constituents, per guanyar l'autonomia i l'autogovern de Catalunya i, al capdavall, perquè els treballadors i les forces més progressistes de la societat tinguin al poder el ressó real que el seu pes i protagonisme en la societat exigeixen.

Fa només uns dies que som legals, tenim el goig del començament i el capital incaculable de la continuació d'una història que els comunistes catalans hem fet viva i enriquidora. Però, sobretot, tenim la batalla pel futur. Com digué López Raimundo en el míting central, ara anem a les eleccions, i anem a guanyar-les.

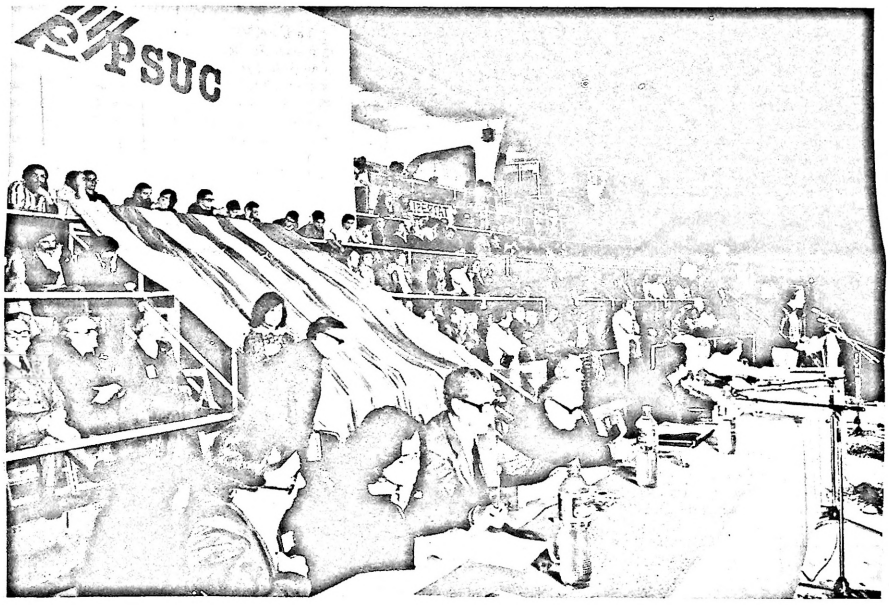

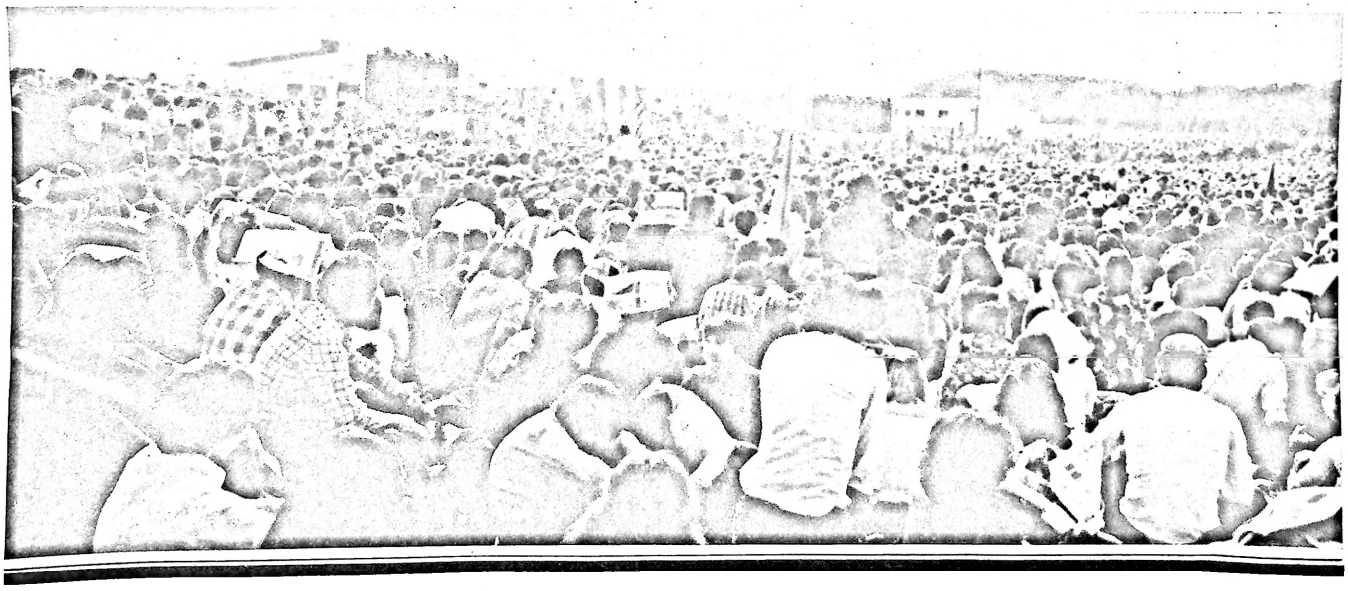

63.000 persones al Palau

UN GRAN MITING

Havia estat ajornat dues vegades perquè la "tolerància" de la reforma encara no podia admetre que els comunistes parlessin al poble de Catalunya. I a la tercera, la vençuda: el permís va arribar pocs dies abans. Els primers cartells anunciant "El míting del PSUC" van aparèixer pels carrers de tot Catalunya tot just a la tarda de dissabte. Però dilluns, a les vuit del vespre, 63.000 persones omplien i rodejaven el Palau d'Esports de Barcelona per assistir al que tota la premsa anomenà, l'endemà, "el primer míting dels comunistes catalans".

ORDRE DEMOCRÀTIC I ENTUSIASME DESBORDANT

A les set, quan es van obrir les portes, el Palau s'omplí en un instant amb els primers 13.000 que havien arribat hores abans. *"Després de l'experiència d'ahir* (la festa de "La Tortuga") *hem decidit venir ací a les sis"*, ens deia un grup de taxistes previsors i seguidors del PSUC. Fora, unes altres 50.000 persones, segons estimacions de la policia municipal, s'aplegaven en ordre —un ordre democràtic i responsable que no negava l'entusiasme desbordant— per escoltar, mitjançant una poderosa xarxa d'altaveus, els discursos dels oradors.

Eren dones i homes, joves i no tan joves, treballadors la immensa majoria, professionals, estudiants, intellectuals, comerciants que viuen de la seva feina, gent de les barriades populars, de les comarques dels voltants de Barcelona, immigrats que aclamaven el seu partit; gent vinguda de lluny, en autocar, en representació dels militants, simpatitzants i seguidors del PSU de tot Catalunya. Hi eren, àdhuc, alguns camperols que aquest dia havien deixat la terra unes hores abans que fugís el sol per escoltar la veu del partit prohibit, perseguit, decidit impulsor de la Unió de Pagesos. I destacaven treballadors en lluita, de tots els rams, de les Comissions Obreres, mobilitzats per escoltar el Gregorio i el Cipriano i els portaveus del seu partit. Centenars de banderes roges onejaven dins i fora del Palau al costat de senyeres catalanes, en una primera expressió del caràcter obrer i nacional català del PSUC sobre el qual insistiren tots els oradors.

SOLIDARITAT DE TOTS ELS POBLES D'ESPANYA

Banderes de totes les altres nacionalitats i regions de l'Estat afirmaven la voluntat dels comunistes catalans de lluitar per la solidaritat de tots els pobles d'Espanya. I no és gens estrany que una de les ovacions més sostingudes de tota la vetllada fos per als espontanis que van fer la volta a la pista del Palau amb totes les banderes entrecreuades. Com tampoc no ho és que, quan Antoni Gutiérrez Díaz, membre del Comitè Executiu del PSUC, presentadór de l'acte i candidat al Congrés de Diputats per Barcelona, va cridar: "volem, exigim, aconseguirem una autèntica amnistia" el Palau estigués cinc minuts dempeus aplaudint el flamejar d'una "ikurrinya", símbol de la lluita capdavantera per l'amnistia i per l'alliberament nacional.

ELS CABELLS BLANCS, LA BONDAT A LA CARA

A les vuit en punt, totes les mirades es van dirigir cap a una de les portes laterals des d'on brollaven els primers aplaudiments que saludaven l'arribada del secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo. En aquell mateix instant, una històrica cançó d'en Raimon —una cançó dels temps del franquisme, de la dura clandestinitat: "...si ara caiguesses, tants anys, molts anys, massa anys et demanaven..."— omplí el Palau del record emocionat d'un període que ja s'acaba i provocà l'adhesió de tothom a l'home que encarna, amb els seus "cabells blancs, la bondat a la cara", la lluita del Partit Socialista Unificat de Catalunya contra el franquisme, per la llibertat. En López Raimundo pujà dalt de la tarima on l'esperaven tots els membres del Comitè Central del PSUC, del Comitè Executiu. Abans d'abraçar Rafael Vidiella, fundador del partit, i Lucio Lobato, membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya i "un dels homes de 25 anys de presó", saludà la sala amb la mà oberta, mentre creixien els crits de "se sent, se sent, Gregori està present".

LA TAULA, AMB LUCIO LOBATO

Quedà constituida la taula de l'acte, amb Maria Dolors Calvet, candidata per Barcelona, dirigent del moviment de dones i feminista de Catalunya; Jordi Solé-Tura, catedràtic de la Facultat de Dret, membre del Comitè Executiu del PSUC, candidat per Barcelona; Josep Solé Barberà, fill de Reus, advocat dels treballadors, fundador del PSU de Catalunya, cap de la llista electoral comunista per Tarragona; Rafael Vidiella, 86 anys, històric dirigent obrer de Catalunya i fundador també del PSUC; Lucio Lobato, en representació del Partit Comunista d'Espanya; Antoni Gutiérrez Díaz, pediatre, número dos de la candidatura comunista per Barcelona; el secretari general, López Raimundo; Pere Ardiaca, un altre dels fundadors, de Balaguer, cap de llista per Lleida; Carles Caussa, jove militant, nascut a Figueres, primer candidat del PSUC per Girona; Cipriano Garcia, un dels fundadors de les Comissions Obreres, de Terrassa, candidat per Barcelona, I josep Maria Riera, també candidat, jove de Barcelona que parlà en nom de la Joventut Comunista de Catalunya.

UN MOMENT HISTÒRIC PER AL PSUC

Tres hores d'intervencions i de participació activa del públic "de dins i de fora" són impossibles de resumir. Els homenatges a Frederic Sànchez i Miquel Inglès, presoners catalans recentment alliberats, i el record emocionat per als qui encara romanen a la presó, com Pons Llobet i Massana, els crits "amnistia per a la dona", "visca, visca, visca, Joventut Comunista", les crides repetides a la unitat quan saludaven els convidats del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana, Estat Català i d'altres, aplegats en la candidatura unitària que presenta per al Senat a Josep Benet, Paco Candel i Cirici Pellicer, tots tres presents al míting, els xiulets cada cop que un orador parlava de l'anomenada Aliança Popular o en totes les referències a les maniobres lerrouxistes, les expressions de germanor amb el Partit Comunista d'Espanya ("Sí, sí, sí, Dolores a Madrid"), de solidaritat amb tots els pobles oprimits, d'identificació amb tot el que suposa lluita, democràcia i llibertat van fer d'aquelles tres hores un moment històric de la trajectòria del Partit Socialista Unificat de Catalunya i un pas importantíssim cap a la presència pública, massiva, responsable, dels comunistes catalans que reclama la batalla per unes eleccions lliures, per una Catalunya democràtica on esdevingui realitat la veu dels treballadors.

ANDREU CLARET SERRA

Antoni Gutiérrez Díaz

Un partit que ve de lluny i que va més lluny encara

Enmig d'un ambient enfervorit, Antoni Gutiérrez Díaz, que presidia l'acte, va presentar el míting. Reproduïm tot seguit alguns fragments del seu discurs.

Amics i companys: Benvinguts al míting central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el partit dels comunistes catalans, el partit de la classe obrera, de la pagesia, dels estudiants, dels professionals i intel.lectuals; el partit de la joventut; el partit que vol ser, que comença a ser, el partit de l'alliberament de la dona; el partit que en la seva lluita contra la corrupció i l'especulació és, al mateix temps, el defensor més conseqüent dels interessos de totes les capes socials antimonopolistes. El Partit Socialista Unificat de Catalunya és, per la seva condició de partit obrer obert a l'aliança de les forces del treball i la cultura, un partit fonamentalment nacional català, i amb la seva embranzida en favor de les llibertats representa l'esperança i la seguretat d'aconseguir l'alliberament nacional de Catalunya (. . .)

Som un partit de lluita i de combat. Som un partit revolucionari. Un partit que es compromet a transformar una societat muntada sobre l'especulació i la corrupció en un societat lliure, sense explotadors ni explotats, una societat en què socialisme, llibertat i Catalunya siguin veritats indestriables.(. . .)

Avui ser revolucionari, estar pel socialisme, significa lluitar, aconseguir les reivindicacions més urgents de la classe obrera, de la pagesia, de les forces de la cultura, de la joventut, de les dones, dels empresaris petits i mitjans; significa lluitar i aconseguir la Llibertat, l'Amnistia i l'Estatut d'autonomia per a Catalunya i obrir un procés constituent a Espanya.(. . .)

En iniciar el nostre primer míting central, reclamem i ens comprometem a lluitar per la legalització de tots els partits polítics, perquè totes les forces sense exclusions puguin difondre les seves opcions polítiques. És per això que, per damunt de qualsevol discrepància, saludem i expressem la nostra solidaritat a Esquerra Republicana de Catalunya, a Estat Català, al Partit Socialista d'Alliberament Nacional, al Moviment Comunista de Catalunya, al Partit Carlí, a l'Organització Revolucionària de Treballadors, al Partit del Treball d'Espanya i a la Lliga Comunista Revolucionària.

Volem, exigim, considerem indispensable l'Amnistia. Tant pel que representa obrir les portes de les presons als condemnats per fets polítics com per la situació de reconciliació que pressuposa. Saludem els alliberaments aconseguits ja i, d'una manera expressa, la presència avui aquí de Frederic Sànchez Juliachs i Miquel Inglès. Però assenyalem, també, el buit que deixen les absències d'altres empresonats catalans, com són els casos de Josep Lluís Pons Llobet i Josep Massana.

Volem l'Estatut. Però no volem un estatut qualsevol. Volem l'Estatut que ens fou arrabassat. Exigim l'autogovern de Catalunya regit, provisionalment, pels principis i institucions configurats en l'Estatut del 32(. . .)reclamem, convocades pel Consell Provisional de la Generalitat, eleccions al Parlament Català, com l'únic camí perquè els catalans puguem escollir lliurement el nostre futur.

Els comunistes catalans volem també l'Estatut per fer una Catalunya solidària amb tots els problemes de les nacions, pobles i regions de l'Estat espanyol, (. . .) amb la pobresa d'Andalusia, Castella, Extremadura, amb l'estat de subdesenvolupament que sofreixen els nostres germans gallecs.(. . .)

Serveixi la presència de Lucio Lobato, representant del Partit germà, del Partit Comunista d'Espanya, per a afirmar, una vegada més, la unitat dels comunistes de tots els pobles d'Espanya en una lluita única contra el poder de l'oligarquia, per la transformació revolucionària de l'Estat, pel reforçament de la unitat de la classe obrera, per l'elaboració i aplicació autònoma de les polítiques nacionals al servei de les llibertats de tots els pobles de l'Estat espanyol.

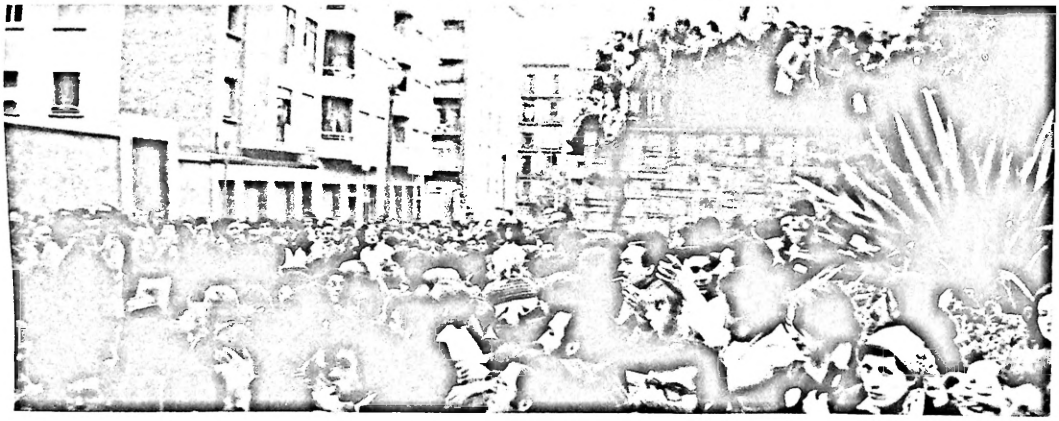

El discurs de Gregori López Raimundo

Guanyar les eleccions del 15 de Juny per restablir l'Estatut

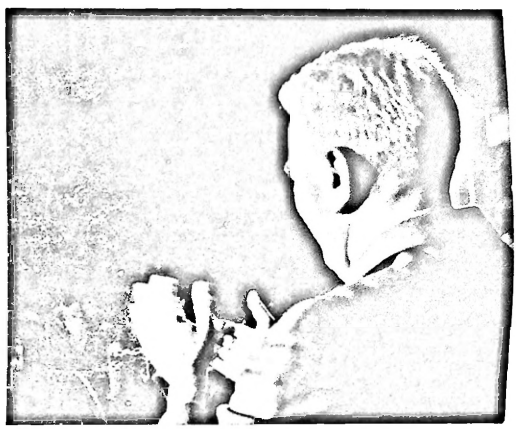

Gregori López Raimundo, que va començar subratllant els avenços assolits en la lluita per la llibertat —fruit del combat de tot el poble— *va definir així el moment polític:*

BARRAR EL PAS A ALIANZA POPULAR

"La lluita no es planteja ja entre reforma o ruptura, sinó entre continuisme franquista o democràcia. Allò que està en joc és si les eleccions anunciades van a ser netes i de caràcter constituent —amb amnistia total prèvia i legalització de tots els partits—, o si serviran perquè els sectors més ultres recuperin el monopoli de poder i imposin una involució que suposaria el retorn de la repressió i de la violència.

"El poblema clau consisteix avui en fer fracassar les provocacions dels líders d'Alianza Popular, que intenten enfrontar els caps militars contra l'actual govern per tallar el procés democratitzador. El problema clau consisteix en impedir que Alianza Popular obtingui la majoria a les eleccions, que aprofitaria, sens cap mena de dubte, per reimplantar els mètodes de govern imperants sota els gabinets de Carrero Blanco i Arias Navarro, dels quals van formar part els seus dirigents més coneguts."

Després d'assenyalar que "de les futures eleccions —que no seran pas enterament lliures— difícilment en sortirà una majoria d'esquerres" *i posar l'accent en la necessitat d'una* "majoria que vagi des del centre fins a l'esquerra, capaç de barrar el pas a Alianza Popular i d'elaborar una constitució democràtica", *va formular la proposta d'un pacte constitucional sobre la base del respecte a les llibertats polítiques.*

LES BASES DEL PACTE CONSTITUCIONAL

Un pacte, assenyalà, dirigit a assegurar que la futura constitució espanyola garanteixi els principis següents: "El lliure joc democràtic de tots els partits; la supremacia del Parlament i la independència del poder judicial; els drets humans en la seva integritat; les llibertats polítiques, sindicals, de premsa, de cultura, i la gestió democràtica dels mitjans de comunicació; la completa igualtat per a la dona; plens drets polítics per als joves, comprès el de vot als divuit anys; l'autonomia per a les nacionalitats, pobles i regions de l'Estat espanyol; la plena democratització de la vida municipal; la separació de l'Església i de l'Estat, i la possibilitat de transformar les estructures econòmiques i socials d'acord amb la voluntat expressada majoritàriament pel poble." *Un pacte, afegí, que* "hauria de fer possible la creació d'un govern capaç d'aplicar una política adreçada a trobar una sortida progressista a la crisi econòmica, impossible sense una col.laboració entre les diferents forces que intervenen en el procés productiu".

MILLORAR LES CONDICIONS DE VIDA DELS HUMILS

Després de referir-se a les mesures que aquest govern hauria d'aplicar en el terreny econòmico—social, explicades per Cipriano Garcia, va dir: "La democràcia farà possible la col.laboració de les distintes classes socials per superar la crisi si millora les condicions de vida dels humils, si iguala tots els ciutadans davant de la llei i permet als representants dels treballadors ocupar l'espai que els correspon en la direcció dels assumptes públics."

LA DEFENSA DE L'ESTATUT DE 1932

"Si triomfa Alianza Popular i s'aplica el mecanisme previst per instaurar el Consell General de Catalunya —*va assenyalar més endavant*— no hi haurà en un temps immediat ni Estatut ni cap forma d'autogovern". *Va qualificar, per això, de* "gravíssima" *la decisió d'Unió Democràtica de Catalunya d'abandonar la negociació per a una candidatura unitària al Senat, candidatura que* "aconseguiria un vot massiu que esdevindria, a la pràctica, un plebiscit" *a favor de l'Estatut de 1932 reclamat pel poble català, com ho va demostrar la diada de Sant Jordi. L'acord per al Senat hauria obligat tots els partits a defensar un mateix programa davant de les forces neofranquistes.*

Es va felicitar de l'acord subscrit ja amb el PSC (C), Federació Catalana del PSOE, Esquerra Republicana de Catalunya, Estat Català i personalitats independents per a la presentació d'una candidatura comuna i va afirmar la voluntat del PSUC de continuar lluitant per una candidatura de totes les forces democràtiques que, va dir, seria possible "mitjançant la renúncia dels candidats que es decidís en comú i la permanència de només tres noms a cada circumscripció".

ELS OBJECTIUS DE LA CAMPANYA ELECTORAL

Gregori López Raimundo va resumir els objectius del PSUC en la batalla electoral: aconseguir l'amnistia i la legalització de tots els partits, barrar el pas a Alianza Popular, contribuir a un triomf d'una majoria de centre-esquerra, assolir la candidatura comuna pr al Senat i conquerir el màxim de vots per als candidats del PSUC, com també multiplicar els efectius del partit "per prosseguir la lluita per una Catalunya en la qual els treballadors també comptin, per una Catalunya lliure i una Espanya democràtica".

"PROCLAMEM AMB ORGULL ELS NOSTRES OBJECTIUS SOCIALISTES"

El PSUC —va dir López Raimundo en la part final del seu discurs— està disposat a col.laborar amb les altres forces democràtiques catalanes i a respectar les regles del joc democràtic. "No amaguem pas, sinó que proclamem amb orgull —*va afegir*— els nostres ideals socialistes, la nostra voluntat de construir una societat en la qual s'eliminarà l'explotació de l'home per l'home, les discriminacions contra la dona i contra els joves, les diferències entre el camp i la ciutat, entre el treball manual i intel.lectual, és a dir, una societat més justa i fraternal".

I va subratllar: "Però repetim que aspirem a arribar a aquesta meta amb el suport de la majoria de la població expressat en eleccions lliures, respectant el pluralisme de la societat, les llibertats democràtiques i els drets de l'home. Els comunistes catalans volem que no hi hagi mai més en aquest país guerres civils, dictadures, repressió ni clandestinitats. Volem ser una força d'ordre democràtic. Els nostres adversaris han de saber que els volem batre en les eleccions, en la lluita d'idees. Però també cal que sàpiguen que la fermesa que hem mostrat en aquests quaranta anys en la defensa dels nostres ideals, dels interessos de Catalunya i dels drets del poble treballador és, i serà en l'esdevenidor, una característica del PSUC, que actuarà contra qualsevol intent d'involució o de retorn a la dictadura."

Cipriano Garcia

Votar PSUC és votar pels drets dels treballadors

Després de la intervenció de l'Antoni Gutiérrez Díaz va parlar Cipriano Garcia Sánchez. Publiquem a continuació els passatges més significatius del seu discurs, acollit amb aplaudiments entusiastes.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya és, per la nostra trajectòria, per la nostra teoria i la nostra pràctica revolucionària un partit nacional català. El més nacional de tots els partits, perquè representem les forces laborioses que, amb el seu treball, construeixen Catalunya (. . .)Som un partit germà del Partit Comunista d'Espanya, amb una línia política basada en el marxisme creador i revolucionari(. . .)

Hem fet esforços suprems per aconseguir la unitat, perquè comprenem que és el bé més gran per als treballadors. Perquè la divisió sindical només afavoreix els enemics de classe dels treballadors. Malgrat que no s'ha aconseguit la unitat sindical, els comunistes prestarem suport decididament a qualsevol entesa entre les centrals sindicals que sigui útil a la unitat d'acció dels treballadors, a la conquesta de llurs reivindicacions i legítims drets, i continuarem defensant i lluitant per assolir la unitat sindical, per l'amnistia laboral.

Els darrers temps han aparegut intents d'introduir a Catalunya el lerrouxisme, tendent a enfrontar els treballadors castellano-parlants amb els catalano-parlants. Un enfrontament entre els catalans d'origen i els catalans arribats d'altres pobles i regions d'Espanya seria el pitjor servei a Catalunya, a la democràcia, als treballadors i als pobles d'Espanya (. . .) Però davant de qualsevol intent dels qui ens expulsaren de les nostres terres perquè no trobàvem llocs de treball, que pertanyen a la mateixa classe social que ens explota a Catalunya, la classe obrera i les altres capes populars serraran files al voltant dels partits democràtics catalans, al voltant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el partit dels comunistes catalans.

El programa social mínim

En presentar-nos davant dels treballadors i del poble de Catalunya per sol.licitar el vostre vot, us proposem, i ens comprometem a defensar-lo, el nostre programa mínim electoral, que considerem que correspon a l'etapa política present i que es concreta en els punts següents:

* Elevació dels salaris, sous i pensions, especialment dels més baixos. Salari mínim suficient. Garanties de col.locació i subsidi de desocupació efectiu i eficaç.
* Pla d'inversions públiques en béns de consum col.lectiu: vivendes, escoles, guarderies, hospitals i altres obres públiques que responguin a necessitats col.lectives fonamentals.
* Control i reforma democràtica de la Seguretat Social.
* Control efectiu del crèdit per les institucions democràtiques de l'Estat.
* Reforma fiscal que disminueixi els impostos indirectes i augmenti els directes sobre les rendes més elevades.
* Ampli ajut financer i tècnic a l'agricultura, preus remuneradors per als seus productes. Foment de les cooperatives i els sindicats agrícoles. Ajut a la transformació i a la comercialització dels productes del camp per part dels productors.
* Ajut financer decidit per a la petita i mitjana empresa.
* Política exterior comercial orientada cap al Mercat Comú, però també cap a l'eixamplament i diversificació creixents dels mercats.

Jordi Solé -Tura

El PSUC, un partit que vol i pot governar

Jordi Solé-Tura, com tots els altres oradors, fou interromput moltes vegades pels aplaudiments i les aclamacions. De la seva intervenció extractem aquests fragments:

Tots tenim consciència de viure un moment històric. Per primera vegada, en el moment d'abordar el pas a la democràcia, la classe obrera i tots els sectors populars compten amb un partit comunista, amb un PSUC que, per la seva trajectòria de lluita, per la seva àmplia presència en tots els àmbits del treball i de la cultura i pel seu programa d'alternativa democràtica i socialista els permet ser protagonistes directes del canvi polític. Avui la classe obrera i les masses populars de Catalunya tenen un gran partit nacional català, obrer, marxista i revolucionari. Un partit capaç de donar una alternativa democràtica global per a Catalunya, un partit capaç de fondre en un mateix impuls la lluita per les llibertats nacionals del poble català i la lluita pel socialisme en la democràcia.

Tenim una llarga història i ens en sentim molt orgullosos. En les difícils condicions de la guerra civil, el PSUC va ser el primer partit comunista que es va formar per la fusió dels corrents comunistes i socialistes catalans. Després de la guerra, el PSUC va emprendre de seguida la lluita contra el franquisme, per la democràcia i les llibertats nacionals de Catalunya. Va ser el PSUC qui va formular, per primera vegada a Catalunya, la política de reconciliació nacional. Va ser el PSUC qui va impulsar, juntament amb altres partits i grups, la represa cultural democràtica a la universitat, al món de la cançó, de la literatura, de l'edició, de l'ensenyament. Va ser el PSUC qui va impulsar una autèntica política d'unitat de les forces nacionals i democràtiques.

Sense democràcia a tot l'àmbit de l'estat espanyol no hi haurà a Catalunya ni llibertat, ni amnistia ni estatut d'autonomia. I per això hem reforçat, reforcem i reforçarem la nostra unitat de pensament i de combat amb els nostres germans del partit comunista d'Espanya. Per això exigim les llibertats nacionals d'Euskadi i Galícia, per això volem l'autonomia per a tots els pobles d'Espanya, la llibertat del País Valencià, de les Illes, d'Andalusia, d'Aragó, de Castella, de Múrcia, d'Extremadura, d'Astúries, de tots els pobles en el si d'un estat federal. Aquesta és la vertadera unitat d'Espanya. No la que ens han imposat sota un règim dictatorial, centralista i burocràtic (...)

El nostre partit, que ahir ja va donar a Gavà una primera gran mostra de la seva immensa vitalitat, acudirà a les eleccions amb un objectiu que jo resumiria així: Que els franquistes tinguin molt pocs vots, els menys possible. Que els partits democràtics tinguin la majoria. I que dins els demòcrates, els comunistes siguem els qui tinguem més vots.

Intervenció de Josep Maria Riera, de la Joventut Comunista de Catalunya, salutació de Santiago Carrillo i informació gràfica, a la pàgina 12.

(Fotos JC-JS)

Maria Dolors Calvet

Arribar a ser el partit de l'alliberament de la dona

Maria Dolors Calvet va abordar particularment, en la seva intervenció al míting , la qüestió de l'alliberament de la dona. Heus aquí uns fragments del discurs:

Durant quasi quaranta anys, les dones hem patit, junt amb els homes, la manca de llibertats polítiques i de tots els drets propis dels ciutadans d'un Estat democràtic. Però les dones, a més a més, hem estat sotmeses a una doble opressió: La legislació franquista és l'expressió d'una voluntat discriminatòria envers la dona, no solament en el terreny polític, sinó també en els terrenys matrimonial, en l'educació, el laboral i fins i tot en el mercantil. La ideologia feixista dominant durant aquests anys ha elevat al màxim la marginació i la sobreexplotació de la dona. Ha intentat ferne una esposa resignada i una mare sacrificada, recloent-la en la llar. Ha volgut impedir que prengui consciència i que es rebel.li contra l'opressió (...).

Avui, difícilment es concebria la lluita per la democràcia, cap al socialisme, si no va acompanyada d'una lluita contra tota discriminació i marginació i entre elles la de la dona. El PSUC està contra tota discriminació. El PSUC està contra la discriminació de la dona. El PSUC vol arribar a ser el partit de l'alliberament de la dona.

El PSUC exigeix la derogació de les lleis que discriminen la dona i reclama l'Estatut del 32 i la recuperació dels drets que les dones, a Catalunya, tenien el 1936 i que es concreten en: Igualtat dels cònjuges dins del matrimoni. Igualtat de tots els fills nascuts tant dins com fora del matrimoni. Dret al divorci. Reforma eugènica de l'avortament (...)

Ni un vot femení per a Alianza Popular. Ara ens prometen escoles, guarderies, control dels preus i cases en condicions; tot el que durant aquests anys ens han estat negant i robant. Les dones no són reaccionàries, ni conservadores. A les dones se'ns ha volgut fer reaccionàries i conservadores. Davant les properes eleccions, estic segura que les dones farem majoritàriament una opció democràtica.

EL DIT A L'ULL — **per Ignasi Riera**

Els comunistes... ecs!

Una de les actuacions més divertides al càmping de "La Tortuga Ligera" —nom programàtic— va ser la d'un humorista de la comarca del Baix Llobregat que ens explicava com comentaria la premsa la festa dels comunistes. Als de la revista "Hola" els preocuparia que a la festa, sense excessiva etiqueta en les disfresses, no hi hagués assistit cap princesa. Sí, però, que hi havia assistit un Secretari General que estrenava pentinat. Per "Interviu", a la preparació de l'acte s'hauria palesat una nova escissió a l'interior del PSUC: mentre uns volien celebrar l'acte a un càmping de muntanya, els altres haurien defensat la celebració en un càmping de mar. La tria de "La tortuga ligera" hauria estat una síntesi polèmica, entre boscos i mar. Per "ABC", la festa era una manifestació "bochornosa de unos centenares de obreros", sector social que l'esmentat diari ja deu considerar extingit, però amb una afirmació final que permet al diari madrileny de mantenir íntegres les esperances: "junto a la fiesta roja, el mar que es y sigue siendo... inmensamente azul".

★ ★ ★

Un dels personatges més populars de la festa va ser un tal Fraga-el-pueblo-no-te-traga, un dels símbols unitaris més clars a nivell de l'Estat. Quan el servei d'ordre va advertir que algú havia perdut una americana, un andalús va comentar: "será del Fraga, leche!"

Un dels enigmes del dia: les tortugues, que havien de ser rifades a final, van fugir. Lleugeres? No se sap, però és l'enigma del diumenge 8 de maig.

★ ★ ★

Els nens perduts van ser tots, finalment, retrobats. Alguns s'ho prenien molt bé, d'altres ploraven. Hi havia pares que van tardar massa a buscar els nens. Més extraordinària va ser una altra pèrdua: es va perdre una noia de 22 anys!

★ ★ ★

Les parades de les distintes organitzacions venien objectes diferents i múltiples. Els de Cornellà tenien la barra de vendre "els ous més grans del Baix Llobregat" i el xampany que havia estat "quaranta anys en cava".

★ ★ ★

Una dada simptomàtica i preocupant: cada dia hi ha més gent grossa al Partit. La imatge resulta gairebé escandalosa. ¿Caldrà imposar, com a mesura electoral, un règim general per a tots els grassos i grasses del PSUC?

★ ★ ★

No és cert que el comitè comarcal del Baix Llobregat hagi fugit en ple amb els beneficis de la festa. El servei d'ordre... va impedir-ho!

treball

REDACTORS
I
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Villa d'Odon. Corresponsals: Magda Ballester (Lleida), Josep Quintanas (Girona), Enric de Gràcia (Tarragona), Toni Serra, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Lufs. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: JC—JS.

Director: Joan Busquet

De 100.000 a 120.000 persones a Gavà

FESTA DE LA LLIBERTAT

L'organització del PSUC al Baix Llobregat pretenia fer una festa, una explosió de vida i de presència del PSUC i una exteriorització de tot allò que durant tants anys no ha estat possible. Val a dir que les fites dels organitzadors es van complir matemàticament, sense fissures. Com apuntava el nostre company de redacció i presentador de l'acte, Ignasi Riera, el sol fet de reunir més de cent mil persones sense el més lleu incident, només això, ja és una victòria. Si hi sumem tota la resta, els sumands de l'èxit donen un resultat difícil de mesurar, difícil de ressaltar en un medi fred com és la lletra impresa. Difícilment podrem aproximar-nos al caliu, a la camaraderia, al crit col.lectiu, a la gresca d'uns moments i a l'emocionada serietat d'altres. El PSUC, un partit viu, que no renuncia al seu passat, que transforma el present i que assenta les bases del futur cap al socialisme en llibertat.

Des de bon matí, les rengleres de cotxes amb banderes vermelles i símbols del PSU començaven de fer-se notablement paleses a la carretera, cap a Gavà. A migdia, es trigaria més de dues hores per arribar-hi des de Barcelona. El càmping "La Tortuga Ligera" estava materialment ple de paradetes on es podia trobar tota mena de productes, des dels alimentaris fins a l'aliment ideològic de les publicacions. I innombrables objectes batejats tots amb les sigles PSUC i l'emblema del partit.

Dos escenaris aplegaven els qui, interrompent els seus passeigs —allò era com un gran drugstore on l'eslògan més adient hagués estat **consuma productos comunistas**—, volien escoltar el missatge d'un text o una cançó o ballar un bolero o donar marxa al cos, com diuen en el llenguatge del rollo. L'Ignasi Riera, l'Alfred Lucchetti i d'altres companys i companyes, oferien una presentació definitivament amena i divertida i recordaven un i altre cop els noms dels infants que s'havien perdut tots solets i els dels que els seus pares, tot confiant en una organització perfecta i "de confiança", havien "deixat perdre" sense cap perill. Un militant carregat de fills ens deia: "escolta, ¿on és la guarderia, que vull alliberar-me dels crios?" L'Ignasi Riera posava els pares en antecedents del fet que, si es descuidaven, la JC afiliaria els seus fills mentre no els anaven a buscar.

Les actuacions compaginaven diferents gèneres: els cantautors, d'aquí i d'allà, el rock català, la patxanga recuperada pel poble, la poesia, els acudits, l'animació... Els noms de Grup Sardineta, Secta Sònica, Rondalla de la Costa, Labordeta, Ovidi Montllor, Ramon Muntaner o la Cobla la Principal del Llobregat, donen una mostra de l'ampli espectre sonor de la festa "psuquera", com deia Quintín Cabrera, un dels participants més celebrats.

Després de l'actuació de Quintín Cabrera, passades les cinc de la tarda, l'Ignasi Riera anuncià l'actuació d'un aragonès, de Tauste: els altaveus llençaren un "ara parlarà Gregori López Raimundo, secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya" que va servir de reclam unànime per aplegar els militants, simpatitzants i amics del PSUC assistents a la festa. Tothom fent pinya al voltant de la paraula i de la presència directa, una paraula i una presència directa que la clandestinitat havia fet impossible per a tants militants, de Gregori López Raimundo.

Amb dificultats, per la gran aglomeració de gent que volia saludar-lo, López Raimundo i altres membres de la direcció del PSUC arribaren a l'escenari principal. Dalt, endemés del secretari general, Joan Ramos i Josep Salas, del Comitè Executiu, Renzo Giannotti, del Comitè Central del Partit Comunista Italià, Josep Palau, de la Joventut Comunista, Francesc Baltasar, responsable del Comitè Comarcal del Baix Llobregat, i Francesc Candel, candidat al Senat.

El moment que Gregori López Raimundo prengué la paraula davant els milers de militants i amics fou el punt àlgid d'una emoció que havia esperat mès de trenta-vuit anys a poder-se fer pública i, sobretot, tan definitivament col.lectiva. Molts varen "empassar saliva" i molts més lluitaven per dissimular una emoció que s'exteriorizava als ulls. En Gregori tampoc no era indiferent al receptor multitudinari i actiu que interrompia amb aplaudiments el seu discurs, breu en paraules i ric en contingut. Finalment, els crits de "PSUC, PSUC" i de "Gregorio, Gregorio" trencaren el silenci, "antic i molt llarg". Les banderes, abans, i gairebé hipotecant la hipèrbole, havien convertit el cel en vermell.

"La Internacional" i "Els Segadors" van servir perquè milers de veus ressonessin desbancant l'amplificació elèctrica i perquè els punys tancats simbolitzessin, un cop més, la unió de la classe treballadora. La gent començà a sortir mentre Ramon Muntaner i Ovidi Montllor feien la fi de festa. Mentrestant, Francesc Baltasar i Gregori López Raimundo donaven, en una roda de premsa, els detalls tècnics i diferents elements polítics sobre l'acte en particular i la política del PSU en general.

Hi havien passat més de cent mil persones. Era el primer acte a pocs dies de la legalització del PSUC. Hi havia consciència del fet que així, senzillament, com qui no ho vol, s'havia fet història o, en paraules de Jordi Cunill, responsable del PSUC a Barcelona, "si, com s'ha dit, la revolució és una festa, vol dir que estem fent la revolució".

EL RESULTAT DE L'ESFORC DE MILERS DE MILITANTS

La capacitat política i organitzativa del PSUC

La celebració de la multitudinària festa de diumenge passat no hagués estat possible sense el treball de milers de militants que, durant molt de temps, van dedicar-se a preparar-la en tots els seus aspectes.

Poc després que sorgís la idea, ara farà uns quatre mesos, el Comitè Comarcal del Baix Llobregat nomenà una secretaria d'organització de l'acte que comptà amb l'assistència de quatre grups encarregats del servei d'ordre, parades de venda d'objectes diversos, bars i tot allò relacionat amb l'espectacle, música, presentació i actuacions. Unes cent vint persones han participat durant aquests mesos en les feines dels grups, entre economistes, artistes, mestres i tècnics de tota mena.

El més important, però, és l'esforç realitzat pel conjunt del PSUC a la comarca, malgrat totes les deficiències, a l'hora de treballar a la festa. Prop de tres mil persones varen anar a les set del matí al càmping per deixar tot el recinte en condicions d'acollir els milers de visitants. Ja feia dos dies que més d'un centenar de militants dormien allà per aprofitar el màxim de temps en la preparació dels serveis i per vigilar, de nits, els materials.

Atenien la major part de les parades intal.lades al recinte militants del PSUC de la comarca del Baix Llobregat. També ho eren la major part de les mil cinc-centes persones del servei d'ordre que, val a dir-ho, va funcionar a la perfecció, ço que ens pot donar una idea de l'esforç que va haver de fer l'organització del Baix.

Un altre aspecte que possiblement va passar desapercebut per la major part dels visitants fou l'estreta col.laboració del servei sanitari comarcal, atès per metges i infermeres, amb la Creu Roja, la cooperació desinteressada de la qual, durant tot el dia, cal agrair. El total de casos atesos durant el dia va ser superior als quaranta, si bé només dos tenien certa gravetat: un cas cardíac i un atac epiléptic.

D'altra banda, l'organització de la festa va fer que una oficina de la Caixa d'Estalvis de Gavà estigués oberta tot el dia per tal d'anar ingressant al compte obert pel PSUC els imports de la venda de les parades i de les entrades.

MÉS DE CENT MIL AMPOLLES

Una dada que ens pot donar la idea aproximada del treball realitzat pels bars la tenim en el nombre d'ampolles de cervesa, vi i refrescos que es va arribar a vendre i que supera les cent mil. Els trenta mil entrepans que s'havien preparat no van arribar a migdia i molta gent va tenir dificultats per poder menjar.

Malgrat tot això l'experiència és altament positiva. S'ha complert una de les aspiracions dels organitzadors de l'acte: **fer una festa dels comunistes catalans a l'estil de les grans concentracions dels partits comunistes d'Itàlia i França ("L'Humanité" i "L'Unità") i així ho va reconèixer el secretari polític del PCI al Piemont.**

Es reberen adhesions del Partit Comunista de Xile, de CDC, PSC-Congrés, Lliga Comunista Revolucionària, acomiadats de SEAT del PSUC i una salutació del Partit Comunista Italià.

Cal destacar, també, que unes mil persones es van subscriure a les diferents publicacions del PSUC i que hi va haver uns cinc-cents nous afiliats.

En resum, el PSUC, tot el partit, ha demostrat una vegada més que és un partit preparat tècnicament i políticament, capaç d'organitzar, als quatre dies de la seva legalització, una festa amb més de cent mil persones. Tot un auguri a trenta-cinc dies de la gran batalla de les eleccions.

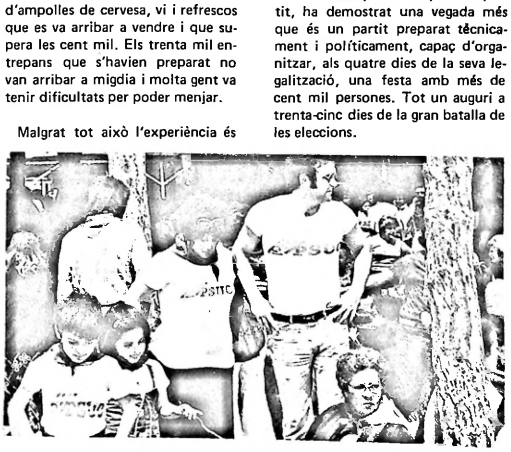

La gran festa de Gavà

UN PARTIT QUE VE DE LLUNY

A les cinc de la tarda, a l'hora dels discursos —concisos i breus com corresponia al caràcter de l'acte— van intervenir Francesc Baltasar, secretari general del PSUC al Baix Llobregat, Josep Palau, membre del Comitè Executiu de la Joventut Comunista, Renzo Giannotti, secretari general de Torí del Partit Comunista Italià, especialment convidat a l'acte, Joan Ramos, candidat a diputat i membre del Comitè Executiu del PSUC, i Gregori López Raimundo.

Francesc Baltasar va caracteritzar la festa com una demostració d'ordre, de la responsabilitat i de la capacitat organitzativa dels comunistes *"en un moment polític transcendental, davant unes eleccions que no seran plenament democràtiques".*

Josep Palau va retre homenatge als qui van deixar la seva joventut en la lluita per la llibertat i va reclamar l'amnistia total, la legalització de tots els partits i el restabliment de l'Estatut, així com el dret de vot als divuit anys. *"Els joves comunistes* —va dir— *donem la nostra adhesió a la candidatura del PSUC amb entusiasme."*

Renzo Giannotti va assenyalar: *"Amb gran emoció i alegria us porto la salutació del Partit Comunista Italià en aquesta gran festa. La causa de la llibertat i la democràcia a Espanya ha estat també la causa dels demòcrates a Itàlia. Desitgem que el vostre partit obtingui una gran victòria a les eleccions. La vostra victòria serà també la victòria de la llibertat a Espanya."*

Joan Ramos insistí novament en la necessitat de l'amnistia i la legalització de tots els partits i es referí a la importància de les eleccions i de la participació en elles de la classe obrera i del conjunt dels treballadors.

Gregori López Raimundo

"Els esforços i els sacrificis del PSUC no han estat debades"

Entre grans aplaudiments, va prendre la paraula Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC:

"Companys i amics:

"Aquesta és una festa a la qual tenim ple dret els comunistes de Catalunya i els amics del PSUC. Aquesta festa suposa que els esforços i sacrificis que van fer tants i tants militants del nostre partit, durant aquests quaranta anys, no han estat debades. Jo entenc la vostra presència aquí com un homenatge als qui varen caure i no poden ser avui amb nosaltres perquè van restar en el camí."

Després de felicitar el Comitè Comarcal del Baix Llobregat per l'organització de la festa i referir-se al pes del PSUC en aquesta comarca, assenyalà:

"El PSU, que quan la guerra ja va ser el primer defensor de Catalunya, de les seves institucions, té el gran honor d'haver estat també en la primera línia, durant tots aquests anys, en la defensa del dret dels catalans a llur llengua, a llur cultura, en la defensa del dret a la seva autonomia. Però el PSU és, alhora, el partit de la classe obrera, el partit dels treballadors, el partit (...) dels immigrants. Permeteu-me que jo digui aquestes paraules especials per als immigrants, perquè a través del meu propi exemple he pogut apreciar com el poble de Catalunya no fa cap discriminació en relació amb els immigrants i com, en el PSU, immigrants i no immigrants, tots els treballadors, catalans d'origen o d'adopció, tenim els mateixos drets, la mateixa possibilitat de lluitar per la nostra dignitat de treballadors, per la nostra dignitat de ciutadans, per un esdevenidor millor per a Catalunya, per a tot Espanya.

"La nostra legalitat és un gran èxit —va confirmar entre constants interrupcions— no solament per als comunistes sinó, com aquí s'ha dit, per a la causa de la democràcia. El PSU, després de la seva legalització, afirma que no escatimarà cap esforç ni cap sacrifici en la lluita per aconseguir que tots els partits siguin legals, perquè no hi hagi cap discriminació. No escatimarà cap esforç ni cap sacrifici perquè no quedi a la presó ni un sol pres polític. La legalitat de tots els partits, l'amnistia total, són condicions indispensables per a la democràcia, i mentre no aconseguim aquesta legalitat i l'amnistia no hi haurà autèntica democràcia. La campanya electoral, la lluita per obtenir el màxim de vots per als nostres candidats per al Congrés i per al Senat l'entenem essencialment com una lluita per la llibertat, per aconseguir les llibertats que encara no hem aconseguit, per assolir la llibertat dels presos, la legalitat de tots els partits. I, més enllà, entenem aquesta batalla com el gran combat per aconseguir que, després de les eleccions, en la democràcia que hem de guanyar, els treballadors també comptin. No en tenim prou amb la llibertat, no en tenim prou amb la democràcia perquè moltes vegades, tantes vegades, la democràcia ha estat administrada i monopolitzada per les classes dominants. Nosaltres volem precisament la democràcia i la llibertat perquè els treballadors comptin, perquè els treballadors tinguin els drets que els corresponen, perquè els treballadors ocupin també la zona de poder que els pertoca per la seva força en la societat, pel seu esforç, pel seu treball."

El secretari general del PSUC va trametre tot seguit una salutació de Santiago Carrillo i va refermar la germanor indissoluble del PSUC amb el Partit Comunista d'Espanya. "El PSUC —va dir— partit nacional català, considera que la classe obrera d'Espanya és una classe única que, en la lluita per acabar amb l'explotació, amb el règim capitalista, en el projecte de marxa al socialisme, per una societat més justa a través de l'aprofundiment de la democràcia, anirà a l'unison. El PSU i el PCE són la millor garantia que, efectivament, els treballadors, els pobles d'Espanya, després de conquerir la democràcia, marxaran cap a un projecte de socialisme en la llibertat."

Va explicar després que ningú que vulgui la democràcia i la llibertat, que estigui disposat a acceptar el joc democràtic, no té res a témer de la legalització del PSUC. "El PSU, com ho ha demostrat ja en la clandestinitat —va assenyalar—, com ho ha demostrat aquí, en aquesta festa, és una garantia d'ordre democràtic, està disposat a jugar les regles del joc de la democràcia amb entera lleialtat."

Es va referir finalment a la importància de barrar el pas a Alianza Popular que, va dir, vol tornar a les pitjors èpoques de la dictadura franquista, i va proclamar la voluntat del PSUC de "fer impossible el retorn enrere". "En les properes eleccions —va dir— malgrat que no seran unes eleccions enterament lliures, estem segurs que el poble, els treballadors, votant el PSU, votant la candidatura unitària per al Senat asseguraran, si no una majoria d'esquerra, sí una majoria de centre-esquerra capaç d'elaborar una constitució democràtica que reconeixerà els drets dels treballadors, els drets humans, que reconeixerà el dret de les nacions a la seva autonomia i que permetrà a Catalunya, a la classe obrera, continuar endavant en la seva justa lluita pel restabliment de l'Estatut del 32, per la seva llibertat, per la democràcia."

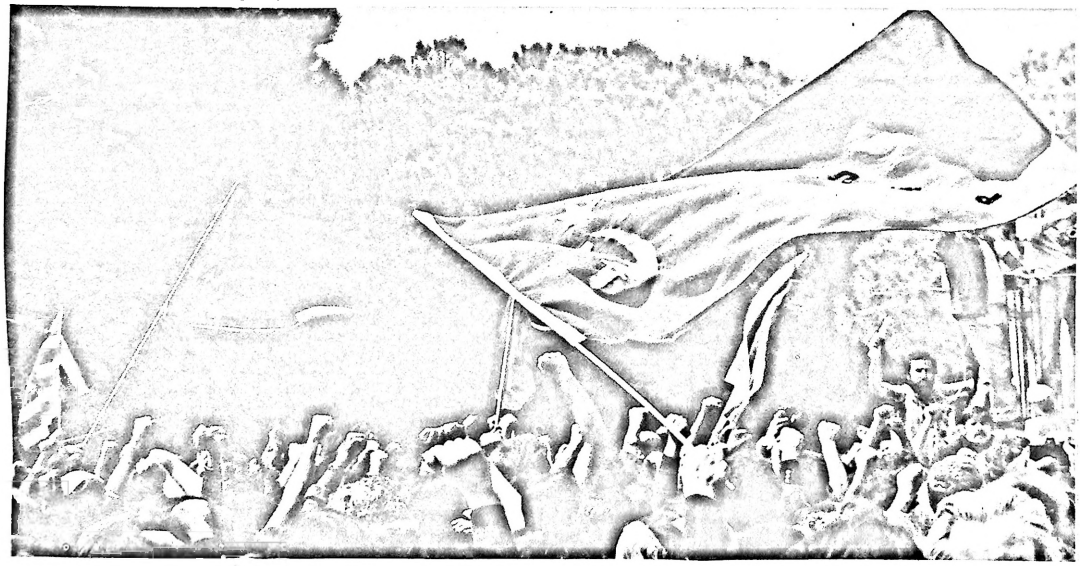

Ha mort Colombo

Ha mort a Roma el nostre estimat company Cesare Colombo, comunista italià que ens ajudà a combatre el feixisme en una Catalunya que fou, per a ell, trinxera des de la qual lluità també per la seva Itàlia oprimida per Mussolini.

Fa un any, amb la seva companya Marisa, va passar uns dies a Barcelona i jo vaig tenir el goig d'acompanyar-los a saludar en Lluís Maria Xirinacs, amb el qual bescanvià impressions sobre el combat per l'amnistia i el seu ressò a Itàlia. Ja era un home molt malalt, però no parlà de la seva malaltia. Va voler caminar pels carrers i exultava en reconèixer un edifici, un monument, un xamfrà de la ciutat que estimava. No hi ha hagut, al partit germà d'Itàlia, un home més documentat sobre la història del moviment obrer català i, especialment, sobre l'esforç dels comunistes catalans per desenrotllar el PSUC en les condicions més adverses. Els seus coneixements sobre el conjunt de les forces polítiques catalanes eren impressionants i li permeteren assessorar el Comitè Central del PCI en tot allò que afectava el combat per la democràcia a casa nostra.

Fins al darrer moment seguí treballant al "Istituto Gramsci", del qual fou creador. El sabíem greument malalt, però la seva mort ens ha sorprès. Hem perdut un amic, un company i un suport valuossíssim en la fraterna Itàlia.

El secretari general del PSUC, López Raimundo, en nom del Comitè Executiu, va enviar un telegrama de condol al secretari general del PCI, Enrico Berlinguer.

Una enquesta de "Treball"

La força del PSUC no són paraules sinó fets

Sobre el terreny hem preguntat. La pregunta era :"què en penses de la festa i què t'ha sobtat més." Aquestes han estat les respostes:

Gregori López Raimundo: "La festa d'avui és un motiu d'immensa alegria. Es una constatació que els esforços de tants homes i dones durant aquest anys no han estat debades. Es també un motiu d'esperança: que els treballadors, d'ara endavant, comptaran en la vida política i que en el nostre país no hi haurà més violència ni terror, sinó llibertat. D'altra banda, no em sorprèn pas el poder de convocatòria del PSUC perquè ja des de la guerra i, sobretot, durant aquests quaranta anys de dictadura, el partit ha estat en primera fila en la lluita per la democràcia i és raonable que el poble reconegui ara aquest esforç."

Rafael Vidiella:" T'haig de dir que estic molt emocionat. La festa d'avui és un extraordinari esclat de multituds, gràcies al fet que sortim de quaranta anys de silenci i dictadura i el poble té ganes de manifestar-se sigui com sigui. Jo, que ja sóc gran, veig una immensa joventut, i això m'impressiona. Aquests milers de persones no solament són un premi a la política del Partit, sinó també una reacció natural de les grans masses treballadores en favor del Partit que més ha lluitat i més conseqüentment ho ha fet en favor de la democràcia. A la vegada, és un rebuig contra l'anticomunisme. Perquè la classe treballadora té sempre la intuïció que aquell partit obrer o aquella organització sindical que és més atacada és allà on precisament s'orienten els treballadors. Aquests diuen: Aquest és el partit que més combaten els nostres enemics, doncs aquest és el nostre partit. En tots els anys de la meva vida m'he adonat que aquesta intuïció ha guiat encertadament els treballadors. I ara que és el moment de l'esclat democràtic, amb més motiu són guiats per aquesta intuïció."

Alfons Carles Comín: "Sobretot diria que es veuen menys corbates que si l'hagués organitzat Alianza Popular. Molt més enllà, és l'expressió de la realitat del PSUC, partit dels comunistes catalans, inserit profundament en la societat catalana. Se sent la responsabilitat d'aquest poble, que aquí, al costat del Mediterrani, fa la més elevada proposta democràtica després dels 40 anys de foscor franquista."

José Antonio Labordeta, cantant: "És la primera gran festa de la llibertat. El març de l'any passat vaig assistir al Festival dels Pobles Ibèrics que, tot i ser un gran esclat, només era el començament. Això d'avui és la culminació."

Francesc Candel, escriptor, candidat al Senat: "Que hi ha molta gent. Et sembla poc! Quan hem sortit al pòdium els tres candidats al Senat, en Cirici, en Benet i jo, hem pogut veure clarament la força del PSUC."

Jordi Cunill: "S'ha confirmat que el Partit no és només una organització de militants, sinó també de masses. D'altra banda, cal constatar que estem avançant en la recuperació de les festes, doncs la revolució és també una festa."

Joan Ramos (Baix Llobregat): "És un acte important en el camí d'una major concienciació i per aconseguir unes eleccions que siguin autènticament democràtiques. Per mi, no és un míting. És una festa perquè es vegi que els comunistes no som res d'estrany. També serveix perquè s'estableixi entre tots nosaltres una relació social més oberta."

Isabel López (SEAT): "L'acte d'avui serveix perquè els comunistes ens coneguem, ja que estem creixent tant que si ens trobem al 'Metro' ni ens saludem. També perquè el poble vegi que ens divertim i que, per tant, som gent normal."

Agustí Valdé: "A la gent que han pogut anar a Itàlia i França els pot semblar normal, però en aquest país avui hi ha hagut una ruptura, s'ha trencat quelcom. La força del PSUC no són paraules ni crits, sinó fets. Aquí els tenim."

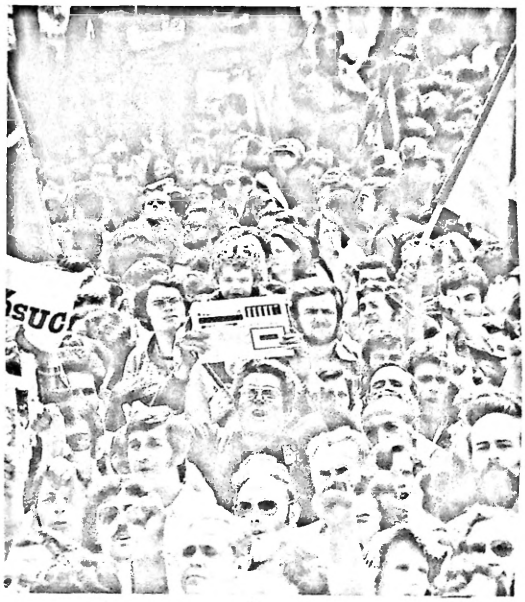

Renzo Giannotti (del Comitè Central del PCI): "És una cosa immensa. Nosaltres ja sabíem que el PSUC és un partit de masses, però aquesta festa demostra que la vosta d'un partit legalitzat des de fa molt de temps i, malgrat tot, només fa quatre dies. Això demostra que el vostre treball ve de molt lluny."

Lluís Salvadores: "Jo crec que és l'expressió millor del lligam del PSUC entre la classe obrera i el poble en general. A mi no m'ha sorprès la quantitat de gent que ha vingut i ahir, que vaig ser en un míting a Madrid, ja els vaig dir que, pel cap baix, seríem cent mil persones. Crec que hem estat el partit hegemònic sota la dictadura i ho continuarem sent. A començaments de segle ho va ser la Lliga, durant la República ho va ser l'Esquerra Republicana, i ja a la guerra ho vam ser nosaltres. Ara ho tornarem a ser. Això es deu, sobretot, al fet que els nostres objectius són els del poble català."

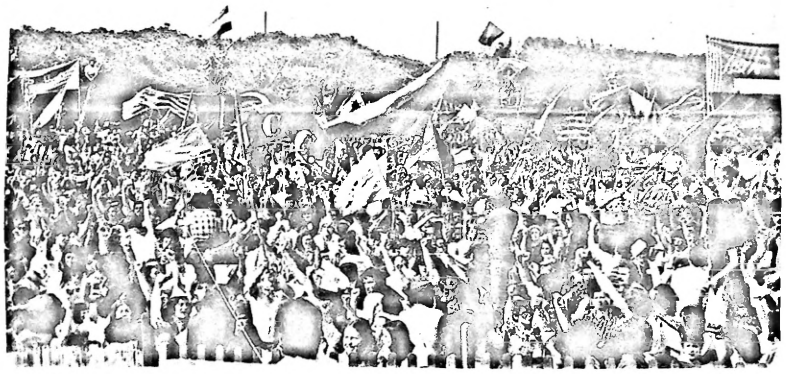

Cebrià Garcia: "Home, em sembla un gran èxit! Hi ha un gran ambient de compenetració i festiu. Avui s'està demostrant, no només la força organitzada del PSUC, sinó la potencial. La festa d'avui serà un gran pas cap a les eleccions, que consolidarà el Partit, i es desprendrà un vel de por que encara existeix."

Miquel Núñez: "Això és una bomba. I amb aquesta forta bomba el PSUC continua!"

Pere Ardiaca: "Acabo d'arribar de Lleida i, de moment, només et puc dir que és una festa estupenda que serveix perquè els comunistes de Catalunya es trobin per continuar la lluita cap al socialisme."

tra força es encara més gran del que crèiem. Nosaltres teníem com a festa multitudinària la de 'L'Unità', però si ara, només amb quatre dies de legalització, heu muntat aquesta, d'aquí a quaranta dies, què fareu?"

Magda Negri (responsable de dones de Torí): "És grandiós. Pel qui ve de fora, això sembla una fes-

Mercè Olivares (l'Hospitalet): "Avui es demostra que els comunistes també som uns 'catxondos', encara que de vegades no ho sembli. Els qui durant molts anys hem lluitat en la clandestinitat veiem que no hem esdevingut bestioles estranyes i som els de sempre. El tarannà que avui es respira aquí és el tarannà del PSUC de sempre, que no hem pogut demostrar per les condicions de la clandestinitat i la repressió."

INFORMACIÓ: M. d'Amposta, Carles Teixidor i Albert Villa d'Odon.
CRÒNICA I COORDINACIÓ: Antoni B.

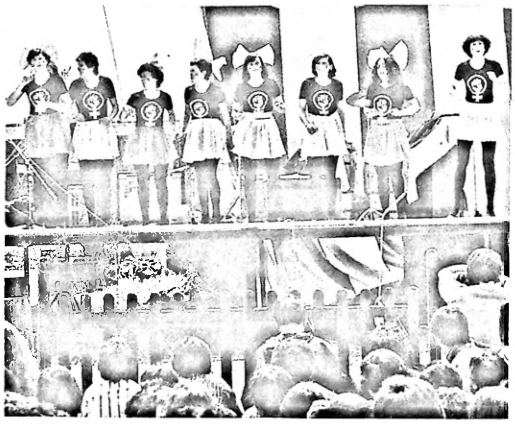

DIRIGENT DEL PARTIT AL MARESME, CANDIDAT DEL PSUC

Valdé: "abocar-se a la campanya electoral"

Per tal de conèixer la situació del PSUC al Maresme —la seva història recent i les seves perspectives— ens hem adreçat al company Agustí Valdé, secretari general de la Federació Comarcal i candidat del partit a les eleccions per al Congrés de Diputats per la circumscripció de Barcelona. L'Agustí Valdé és un home de trenta-set anys, nascut i arrelat a Mataró. Per la seva procedència social —petita burgesia— està relacionat amb pràcticament totes les capes de la població. Ell afegeix que el fet d'ésser militant del PSUC l'ha apropat molt més a la classe treballadora. No podia ser altrament. És llicenciat en Ciències Físiques, però es dedica a l'ensenyament.

Li preguntem, en primer lloc, com era el partit que ell va conèixer.

—Mira, quan vaig ingressar al partit, l'any 1968, jo diria que a Mataró (i parlo només de Mataró, perquè a la resta de la comarca no hi tenïem pràcticament res) érem allò que se'n diu "pocs i bons". Pocs perquè la xifra de militants era molt petita, potser uns quaranta o cinquanta a tot estirar. I bons, perquè malgrat tots els empresonaments, la repressió i també —per què no dir-ho?— els qui ens varen deixar en els moments difícils, els altres han continuat i han estat els companys que han fet possible el que avui tenim. Jo diria que era un partit bastant harmònic en la seva composició social.

—I el partit d'avui ¿quina incidència té a Mataró i al Maresme?

—Bé. D'aquell partit del qual t'acabo de parlar al d'avui hi ha distàncies molt grosses. Va haver-hi un moment, cap a l'any 73—74, que ens vàrem encallar en els cent militants. Però, posteriorment, amb la Comissió de Comarca i, després, amb el Comitè Comarcal, vàrem anar creixent fins al punt que avui tenim distribuïts més d'un miler de carnets a tota la comarca, dels quals dues terceres parts corresponen a Mataró i la resta als altres pobles. Actualment a la comarca del Maresme, el nostre partit és present a totes les accions, siguin de la classe treballadora, del moviment popular, qüestions unitàries, etc. I això no ho dic pas en desmèrit dels altres partits polítics, que també tenen la seva pròpia presència a la comarca. El que vull dir, molt senzillament i clara, és que al Maresme resulta molt difícil de tirar endavant qualsevol cosa que afecti el poble sense tenir en compte el PSUC. Formem part fonamental del poble. Mireu, si no, totes les vagues de la classe treballadora, els moviments dels veïns per les seves reivindicacions, les problemàtiques específiques de cada sector..., allà estem els comunistes.

—¿Quins són els avenços fets pel PSUC al Maresme?

—A alguns ja hi he fet esment en parlar de l'augment orgànic i d'incidència. Ara bé, jo hi afegiria tot el que s'ha produït com a conseqüència d'una visió clara de la situació política, d'una banda, i de l'audàcia que en molts moments hem utilitzat, d'una altra. Abans he parlat dels pobles on tenïem organització estable. Cal dir que el grau de comprensió és molt desigual d'un poble a l'altre. Però hi ha trets comuns, com és ara la venda pública dels nostres materials, la necessitat d'obertura de locals, que avui ens són necessaris com el pa, el fet de dirigir-se a sectors clàssicament oblidats pel partit (el camp, els petits i mitjans comerciants i industrials, el jovent, les dones, etc.). Tot això s'està fent d'una forma que, si vols, en el conjunt de la comarca, és desigual; a Mataró ja té una forma de constant i la tendència és a ampliar-se a tot el Maresme. Avui, per exemple, tenim l'agrupació de Cerdanyola, a Mataró, amb més de doscents militants, que és un cas a imitar; tenim que, malgrat que el percentatge de dones al partit (entre un vint i un trenta per cent) és relativament baix, s'està tirant endavant un moviment de dones al Maresme i hi ha moltes companyes que ocupen càrrecs de responsabilitat dins l'organització; s'està consolidant el front de la pagesia, amb base a l'anàlisi dels problemes específics d'aquest sector, etc.

—Aquesta és una altra qüestió que et volia plantejar: ¿Com té el partit, al Maresme, tot el que fa referència a la campanya electoral?

—Mira, de la campanya electoral en fem el centre de tota la nostra activitat. Ja hem posat en funcionament una Comissió Electoral Comarcal que té com a feina fonamental tot el que fa referència a la campanya, al marge de la vida normal del partit en el seu ordre intern. Estem d'acord que ara el que és fonamental és la campanya, però hi ha coses: la venda de la nostra premsa, la formació política dels companys, les tasques de cada secretariat, etc., que han de continuar el seu ritme normal, encara que, si vols tu, en funció de les eleccions. La Comissió Electoral Comarcal el que està fent és una planificació a nivell de propaganda, de finances i d'elaboració de programes electorals locals i comarcals i també per sectors. Més ben dit, no ho està fent: ho ha fet. I et puc assegurar —i no pas pel fet que el partit m'hagi nomenat candidat— que és una feina apassionant. Pensa que, partint de la inexperiència que tenim, hem de procurar, en l'espai de dos mesos, contrarestar tota una propaganda de tipus feixista que ha durat quaranta anys. Només aquesta constatació, penso que hauria de fer fer bellugar tots els militants per abocar-se a la campanya.

Ara, a nivell de cada poble, estem nomenant els interventors (fent una espècie de cursets de dret electoral), els apoderats, les comissions electorals locals, han fet unes enquestes de cara a la població, estem fent el "porta per porta" i mil i una iniciatives que han de fer que la militància supleixi la manca de recursos econòmics, com poden tenir els neofranquistes d'Alianza Popular o de Concòrdia Catalana d'en Samaranch.

TONI SERRA

Agustí Valdé presideix un míting del PSUC a Mataró. Parla Jordi Solé—Tura. (Foto Enric Quintana)

LA CAMPANYA ELECTORAL, A LA UNIVERSITAT

També els simpatitzants

S'ha celebrat una assemblea de quadres de la Federació Universitària del PSUC per tal de discutir l'informe elaborat pel Comitè de Federació sobre les prioritats del treball polític en els propers mesos. Hi varen assistir noranta-vuit companys, un per cada cinc militants de la federació.

Quant a la política universitària, es va acordar aprofundir i potenciar els processos constituents a les tres Universitats de Barcelona: Politècnica, Autònoma i Central. Sobre el claustre d'aquesta darrera, es va fer palesa una greu deficiència de participació de masses durant el procés, però, alhora, es van valorar com a positives les sessions realitzades, pel que fa al resultat de composició obtingut. Per aquest motiu, es va prendre l'acord d'iniciar una discussió de masses en profunditat per definir els eixos de la nostra alternativa sectorial i global, de forma que el proper curs les condicions per aconseguir-ho siguin millors.

També es va veure la necessitat de convocar, per a començaments del proper curs, la IV Conferència Universitària, com a marc més adient per realitzar una reflexió en profunditat de la política universitària del PSUC, tenint en compte els canvis que hi hagi hagut en la correlació de forces en la vida política del nostre país després de les eleccions, i la seva incidència en el marc universitari.

Sobre la batalla electoral dins la Universitat, adquireixen especial relleu les campanyes polítiques referents a conquerir el dret de vot als 18 anys i per la legalització de tots els partits i centrals sindicals, així com promoure actes, discussions, xerrades... que possibilitin una explicació profunda i clara sobre la significació d'aquest combat.

Quant a la participació dels universitaris a nivell ciutadà davant la campanya electoral, es va prendre l'acord d'incorporar-se a aquelles seccions territorials amb més necessitat de companys. Així, hi haurà universitaris al Besòs, Centre, Sant Andreu, les Corts, el Carmel...

Aquesta incorporació, a més a més de ser un ajut inestimable per al partit, serà sens dubte una escola de quadres polítics per a la Universitat, ja que possibilitarà el contacte amb sectors socials la problemàtica dels quals coneixem molt insuficientment.

També es va valorar que aquesta tasca no ha d'ésser exclusiva dels militants del partit, sinó que hem d'aconseguir fer-hi participar desenes de simpatitzants, estudiants i professors, que, sense militar encara al partit, estan disposats a col.laborar i prestar ajut en aquesta campanya.

La segona part de la reunió va ser destinada a la discussió de problemes organitzatius.

Després, es varen prendre, entre altres, els acords de reforçar i potenciar els comitès de secció, constituir i elegir una secretaria de treball, que tindrà com a missió important potenciar i coordinar el treball de les seccions, elegir com a secretari polític el company Joan Oroliz, llicenciat en Història i estudiant de Dret, i crear la comissió electoral de la Federació, tant per impulsar i coordinar la campanya electoral en el si de la Universitat, com per assegurar i controlar el lligam amb les corresponents seccions territorials.

PROMOTORS DEL DESORDRE

Maresme: aquests són els homes de la "Santa Alianza"

MARESME (Toni Serra).— *Dir que al Maresme hi ha centenars d'urbanitzacions il.legals i inacabades no és un element que ajudi a diferenciar aquesta comarca d'altres de Catalunya. Però, si més no, sí que pot ser un aspecte a retenir la consciència cívica en contra d'aquest estat de coses i la consciència dels qui han estat els autèntics promotors del desordre que, en assumptes urbans, omplen la comarca.*

Aquesta reflexió ve a mà quan, malgrat el parèntesi de la premsa diària, s'han sabut noms d'homes coneguts aquí, al Maresme, que estan a la vora de Fraga i han aparegut al seu costat amb motiu del míting neofranquista realitzat a Barcelona darrerament.

La publicació "Premsa en Lluita", en referir-se a l'acte d'Alianza Popular, va citar dos noms que són molt coneguts en diferents indrets de la comarca: Josep Aragonès Montsant i Josep Maria Gibernau Beltran. Ambdós, des de diferents nivells de potestat política —l'un batlle o l'altre procurador en Corts— han fet i desfet durant bastants anys, i si avui, com sembla ser, tenen encara aspiracions de continuar en el món de la política activa no serà menyspreable que fem una breu ressenya de la pràctica política que han protagonitzat.

Josep Aragonès, batlle de Pineda de Mar des de fa uns deu anys, és un dels homes forts i més misteriosos de la comarca. El seu nom va sortir a la premsa per primer cop quan, ara farà onze anys, es va ensorrar l'hotel Taurus Park, de mil places, que s'estava construint, i van morir trenta-cinc obrers. Encara que, per la localitat, es comentà que l'enderrocament era degut al deficient material amb què es construïa l'edifici, Josep Aragonès, propietari de l'hotel, no va tenir cap problema d'ordre judicial. Els padrins que, a Madrid, sempre han donat suport a aquest cacic de Pineda el van ajudar un cop més, com abans havien fet amb el tràfic de niló (el senyor Aragonès té una fàbrica de gènere de punt que ja ha patit dos o tres incendis!).

L'Aragonès, com s'el coneix, ha sabut créixer esplendorosament ajudant-se amb el càrrec de batlle de la localitat. La manca de planejament a la vila ha servit perquè els terrenys de la zona industrial no estiguin encara legalitzats. El mateix es pot dir de la urbanització "Pinemar", que viu al marge de la llei però sota el vist-i-plau del batlle. Pineda, endemés, té, encara avui, carrers del centre de la ciutat per empedrar. És tot un exemple d'actuació acurada.

Josep Maria Gibernau Beltran és un dels homes que si darrerament estava decantat de la política, no ho ha estat mai dels embolics especulatius que envolten les urbanitzacions de les quals és l'amo. I si no, pregunteu a les famílies que viuen a la urbanització de Clarà (Argentona) que té per nom "Mont i Mar", que des de fa anys estan esperant que el senyor Gibernau acabi les obres d'infraestructura les quals es va comprometre a fer. És clar que el senyor Gibernau —en altre temps vicepresident del "Barça", procurador en Corts i "consejero nacional del Movimiento"— deu tenir altra feina, al costat d'en Fraga, que no acabar les obres, i més quan ja ha cobrat per elles fa tant de temps.

Ambdós personatges poden servir —i així se'ls considera a la comarca— com a prototipus dels "aliancistes". Són dels qui, durant els últims quinze anys, han estat tallant el bacallà, destrossant la comarca, fent pujar el preu del sòl com més millor, i tot perquè l'hegemonia política estava al seu favor, a les seves mans. Franquistes o "aliancistes", així actuen. No fem problema dels mots.

INAUGURACIÓ DELS LOCALS DE CERDANYOLA

Unes tres-centes persones assistiren a la inauguració dels locals del PSUC al barri de Cerdanyola. Entre els actes previstos per celebrar aquest esdeveniment cal destacar la intervenció de l'Antoni Gutiérrez Díaz, el qual, des d'un finestra, va adreçar unes paraules a la gent que s'havia anat concentrant a la porta del local, ja que aquest va ser totalment insuficient des dels primers moments.

La legalització del PSUC

Un gran día per als comunistes de Catalunya

Després de la legalització del PCE han hagut de passar vint-i-quatre dies perquè també el PSUC rebés la sanció legal necessària per normalitzar una presència viva i real a Catalunya, conquerida pam a pam a través de la seva acció i de l'acció de les forces democràtiques i de tot el poble.

PARLA LÓPEZ RAIMUNDO

L'esdeveniment, no per esperat va deixar de ser celebrat pels comunistes catalans. Abans de les nou de la nit, hora en la qual estava prevista la concentració davant de la seu central del carrer de la Ciutat, a Barcelona, milers de militants i simpatitzants mostraven la seva satisfacció per la ciutat. Als locals dels barris, a les fàbriques, a la Universitat, anava corrent la nova, malgrat que Ràdio Nacional no va anunciar oficialment la legalització fins a les set del vespre.

Un dels primers grups que va arribar a la plaça de Sant Jaume fou el de la Federació Universitària que, des del seu local al carrer de Sepúlveda, · inicià una petita marxa davant dels esguards atònits dels vianants, que potser devien pensar que era poc normal, amb el mal temps que feia, fer una manifestació amb paraigües i banderes roges alhora. Tanmateix, la pluja, que no va deixar de caure en cap moment, no fou un obstacle; als comunistes, aquell dia, no els deturava ni el Diluvi Universal.

Els adhesius de "Ja sóc legal" que anaven col.locant els de Pegaso, les falçs i martells de les banderes roges junt amb les barres de les catalanes, els crits insistents de "Sí, sí, llibertat, socialisme, PSUC", , "La pluja d'en Fraga no ens apaga" —l'enemic públic número u de la democràcia va ser als llavis de tothom—, el cant repetit de la Internacional, donaven un aire festiu i insòlit a la nit barcelonina, trencada pel fred i per l'aigua. Des dels militants joves, que proclamaven amb força el seu dret al vot, fins als més vells, que han conegut la duríssima marxa del PSUC, eren allà, emocionats, afermant la seva decidida voluntat de lluitar per la democràcia i el socialisme, recordant també tots els companys dels partits no legalitzats i els presos polítics que romanen a les presons. "Legalització de tots els partits", "Amnistia total" eren també les consignes de la nit; però ja les veus de les tres mil persones que omplien tot el carrer de la Ciutat i part de la plaça de Sant Jaume intentaven recordar a Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, la necessitat de la seva presència.

Per fi, enmig de les banderes hissades al balcó de la seu —tres de vermelles amb l'anagrama del PSUC i tres de catalanes— va aparèixer López Raimundo, amb altres dirigents del partit: Gutiérrez Díaz, Solé—Tura, Serradell, Salas, Comín... "Companys —va dir Gregori— avui és un gran dia per a tots els comunistes de Catalunya. La legalització del nostre partit culmina trenta-vuit anys de lluita i sacrifici dels companys que han obert el camí, avançant des de la dictadura cap a la democràcia. Es un èxit de tot el poble i de totes les forces democràtiques..." "Si alguna cosa entela la nostra festa —afegí— és que no han estat legalitzats tots els partits i que molts presos són encara a les presons. Els comunistes, legals, no escatimarem esforços perquè tots siguin legalitzats i perquè surtin tots els presos."

Va assenyalar després que la legalització era també fruit de la justesa de la política del partit, del seu esforç conseqüent i tenaç a favor de la unitat de totes les forces democràtiques. "Unitat —va dir— per la qual continuarem batallant amb totes les nostres forces." Va refermar tot seguit la decisió del PSUC de conquerir l'autonomia de Catalunya i va reclamar l'Estatut, el qual, va dir, "és una exigència irrenunciable del poble de Catalunya i un objectiu fonamental del PSUC en aquesta etapa". "També voldria dir als nostres adversaris —va explicar més endavant— que no han de témer res de la nostra legalització. Els comunistes volem esborrar les deixes de la guerra civil per establir una forma nova de convivència en un marc democràtic." Va refermar, d'aquesta manera, el propòsit de convivència i reconciliació que ha animat el PSUC en aquests anys.

Es va referir després a la batalla electoral: "No hi ha llibertats plenes i sabem que les eleccions no seran del tot netes estant al poder els hereus de Franco, però acceptem el repte de la lluita electoral per continuar el combat perquè les eleccions siguin un punt de partença per a un esdevenidor millor." Després d'assenyalar els intents d'involució protagonitzats per les forces del "búnker" que, va dir, "estan intentant una marxa enrere", va afirmar la voluntat dels comunistes catalans de convertir les eleccions en un plebiscit a favor de l'autonomia i llur esperança que, amb la democràcia, s' obrin els camins del socialisme en la llibertat.

Va apel.lar finalment a la responsabilitat i sentit de l'ordre dels comunistes per tal d'evitar caure en el joc de la provocació desestabilitzadora.

El seu crit final "Visca el PSUC!" fou corejat per milers de veus i uns aplaudiments eixordadors van cloure les seves paraules. Altre cop els crits de "Sí, sí, llibertat, socialisme, PSUC" trencaven la nit, i les banderes de les agrupacions del partit dels barris, fàbriques i federacions tornaven a onejar. Tot seguit, en la marxa que va anar pel carrer de Ferran, s'escoltaven els més saborosos comentaris: "M'he begut dues ampolles de xampany... i les que encara me'n beuré aquesta nit!". "Ja ho podem celebrar bé, que si en Fraga pogués ens tornaria a deixar en la il.legalitat uns altres quaranta anys".

I, després, les Rambles. La gent, completament xopa, continuava cantant, aplaudint els automòbils "psuquers" que passaven tocant el clàxon, reforçant els crits. L'alegria s'encomanava. Hi havia motiu: després de trenta-vuit anys el PSUC acabava de recobrar el seu dret a l'existència legal. Una gran victòria de Catalunya i la democràcia.

Mataró: els rètols i les banderes, al balcó (Foto Enric Quintana)

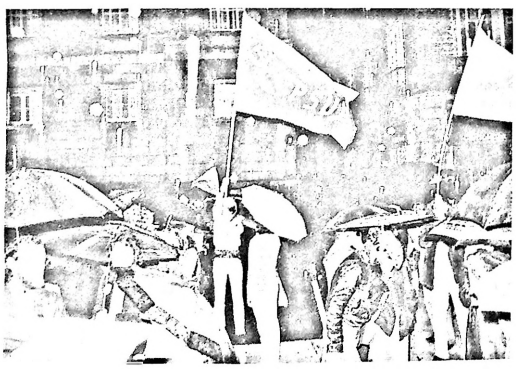

Plaça de Sant Jaume de Barcelona: "La lluvia de Fraga no nos apaga"

LA TÒNICA GENERAL A COMARQUES

Actes als locals del Partit

Hem demanat als nostres corresponsals informació sobre els actes per celebrar la legalització del PSUC. Cal assenyalar, d'antuvi, que les iniciatives en aquest sentit han estat menors que quan la legalització del PCE. Aquesta és una realitat que no ens sorprèn. Evidentment, el dia no va acompanyar. Una pluja persistent i intensa no va deixar de caure arreu de Catalunya la tarda en què es deia oficialment que érem legals. Però hi ha dos arguments que tenen un major pes. En primer lloc, hom era conscient que la legalització del PCE era el desllorigador que obria el forat per on passaria, més d'hora que tard —encara que ens ho han fet gruar fins a la fi— la legalització del PSUC. No és perquè sí que, en conèixer la notícia de la legalització del PCE, vàrem proclamar des de les pàgines de "Treball": Ja som legals! Tothom va interpretar la legalització del PCE com la pròpia legalització, i així ho vàrem celebrar. En segon lloc, tenim les tasques de la campanya electoral, a les quals les organitzacions del partit es troben plenament abocades. En aquest mateix número de "Treball" donem una relació d'actes, segurament no exhaustiva, que s'han celebrat en aquest cap de setmana. Sens cap mena de dubte, una de les millors maneres de festejar que ja som legals.

No han mancat, però, actes específics, com és el cas de Tarragona on, dimecres dia 4, una corrua de setanta cotxes va voltar tota la ciutat fent conèixer la gran notícia als tarragonins, per acabar celebrant-ho amb galetes i xampany al local del partit.

A Sabadell, unes mil persones es concentraren davant la seu del comitè local, on es formà una caravana que recorregué tota la ciutat.

A Mataró, uns tres-cents militants es concentraren davant la seu local del partit. Hi hagué caravana de cotxes que recorregué els principals barris i el centre de Mataró.

La celebració de petits actes íntims als locals del partit va ser la tònica general, mentre que alguns militants i simpatitzants ees desplaçaren a la plaça de Sant Jaume.

A Manresa, per celebrar la legalització, va tenir lloc, diumenge dia 8 a la tarda, una festa popular al barri de la Sagrada Família, amb xocolatada per a la canalla, sardanes, titelles, ball i parlaments.

M. D' AMPOSTA
I CORRESPONSALS

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU

CRIDA A FER DEL PSUC UN PARTIT DE MASSES

Avui, dia 3 de Maig, després de trenta-vuit anys de vida clandestina, el PSUC acaba de veure reconegut el seu dret a l'existència legal.

Amb l'alegria de veure compensats els seus esforços i sacrificis, el PSUC proclama que aquesta és una victòria dels treballadors i de tot el poble, un gran triomf de Catalunya i el resultat del combat de les forces democràtiques del nostre país i de tot Espanya, de la seva unitat en l'exigència de la democràcia plena i un triomf de la llibertat.

El Comitè Executiu del PSUC, en celebrar la legalització, referma la seva decisió de continuar la lluita per la llibertat de tots els presos polítics i l'amnistia, per la legalitat de tots els partits, condicions imprescindibles per a unes eleccions plenament lliures, i expressa la voluntat d'intensificar els seus esforços, conjuntament amb totes les forces sensibles a les exigències del poble català, per la consecució de l'autonomia i l'autogovern de Catalunya, pel ple restabliment dels principis i institucions de l'Estatut de 1932.

Fermament decidit a continuar defensant els interessos dels treballadors, el PSUC els crida a assumir amb plena responsabilitat el paper que els correspon en la vida política. D'acord amb la seva llarga trajectòria,el PSUC proclama la seva decisió de concórrer a les eleccions per contribuir a guanyar la llibertat, per consolidar la democràcia i per avançar en democràcia i llibertat, cap a les transformacions imprescindibles per al nostre país, respectant escrupolosament la voluntat sobirana del poble.

El Comitè Executiu del PSUC crida tots els homes i dones, tots els joves, que lluiten per Catalunya, la democràcia i el socialisme, a incorporar-se al PSUC, a fer-ne un autèntic partit de masses, capaç de construir, conjuntament amb les altres forces progressistes, el socialisme en la llibertat.

Més de 30 el darrer cap de setmana

Un esclat de mítings arreu de Catalunya

Més de trenta actes públics del PSUC —mítings, conferències i presentacions— hem contabilitzat aquest cap de setmana. Això, sense comptar la gran festa de Gavà i el míting central de dilluns al Palau d'Esports de Barcelona, com també els centenars d'actes oberts que, de forma ininterrompuda, tenen lloc als locals del partit.

Al **Vallès Oriental**, divendres, dia 6, es van celebrar dos actes, a **l'Ametlla** i a **Llinars**, i l'endemà dos més, aquests a **Canovelles** i **Martorelles**. També aquí cal assenyalar la gran audiència que, en general, estan assolint els actes del PSUC : 400 persones a **Martorelles** (quatre mil habitants), 300 a **Llinars** (tres mil habitants).

A **Berga** dissabte, 7, s'aplegaren més de 600 persones per escoltar, entre altres, els candidats Solé—Tura, Agustí Prats i Francesc Padullés. Tot un esdeveniment a la capital del Berguedà. A **Fonollosa** (Bages), poblet de pagès, parlà, juntament amb d'altres, Xavier Mercadal, candidat camperol.

Pel que fa al **Maresme**, a **Malgrat**, el 4 de maig, 250 persones acudiren a escoltar Miquel Núñez, Montserrat Roig i Agustí Valdé, mentre que a **Pineda** foren 300 els assistents a un acte que tingué lloc a la sala consistorial de l'Ajuntament d'aquesta vila. Dissabte, dia 7, a **Calella**, Dolors Calvet, Xavier Folch i Paco Frutos aplegaren unes 400 persones,mentre que a **Mataró** era presentada públicament una alternativa municipal local amb la participació de Miquel Núñez, Agustí Valdé i Jordi Borja.

Al poliesportiu municipal de **Santa Coloma de Gramenet** se celebrà un míting del PSUC a càrrec d'en Pere Soto i Joan Ramos, entre d'altres, al qual assistiren unes tres mil persones.

A **Sabadell**, un míting amb majoria de treballadors de Unidad Hermètica aplegà unes 1.200 persones. Parlaren els candidats Francesc Trives i Cipriano Garcia. Ells mateixos intervingueren en un altre míting al barri de Torreromeu.

El plat fort dels actes celebrats a comarques aquest cap de setmana fou el míting de **Terrassa**. Aquest tingué lloc al pavelló d'esports de la Sagrada Família. Intervingueren com a oradors: Comín, Trives, Roc Fuentes, Cipriano Garcia, Tono Conill, Paco Gordillo i Rosario Garcia. Un gran cartell amb l'emblema electoral del PSUC (divuit metres de llargada per sis d'alçada) cobria la paret lateral on s'instal.là la tribuna. Uns cinc mil foren els assistents.

TARRAGONA.— És molt intensa l'activitat política de les organitzacions del PSUC a les comarques tarragonines.

El 24 d'abril tingué lloc, a l'Auditori Municipal de Tarragona, un míting del PSUC. Hi assistiren unes 4.000 persones. Prengueren la paraula, entre altres, el responsable polític de Tarragona Pere Heras, Teresa Gatell i Josep Solé Barberà, candidat a diputat per la circumscripció de Tarragona.

La diada de Sant Jordi, convocada pel Secretariat de l'Assemblea de Catalunya a Tarragona, hi va haver una concentració de prop de 2.000 persones davant de l'Ajuntament d'aquesta ciutat. Tothom cridava "VOLEM L'ESTATUT". L'alcalde va rebre una comissió i, en nom d'aquesta, Matias Vives llegí un comunicat que traduïa l'exigència dels congregats de recobrar per al poble de Catalunya l'Estatut de 1.932.

També es cridà amb entusiasme "VOLEM L'ESTATUT", el mateix dia de Sant Jordi, davant l'Ajuntament de Reus. Havia convocat l'Assemblea de Catalunya i s'hi van concentrar més de 1.500 persones. Una comissió fou rebuda a l'Alcaldia, on un de la comissió, fent servir un megàfon de la policia, explicà la significació de l'acte.

Divendres 29 d'abril tingué lloc al Palau d'Exposicions de Reus un míting del PSUC, al qual assistiren més de 3.000 persones. Presidí Josep Pardell, membre del C.E. i feren ús de la paraula el responsable polític de Reus i els cinc candidats a diputats per aquella circumscripció: Josep Arjona, Josep Maria Castells, Rafael Nadal, Conrad Rebull i Josep Solé Barberà .

En el curs d'aquests dies es va fer la presentació del PSUC a diferents pobles de la Ribera d'Ebre, a Riba-Roja, Ascó, Vinebre, Torre de l'Espanyol, Miravet, i a Sant Carles de la Ràpita. L'assistència hi fou nombrosa. A Torre de l'Espanyol, l'alcalde ordenà al pregoner que fes un pregó a migdia i un al vespre anunciant l'acte.

A Móra la Nova, el 30 d'abril, hi va haver un míting del PSUC al qual assistiren unes 600 persones. El presidia Josep Pardell. Intervingueren J.Viña, Roser Queral,Rafael Nadal, Marsal i Matias Vives.

MÓRA D'EBRE.— **La federació Socialista de Catalunya (PSOE) va celebrar el 30 d'abril un míting, amb assistència de 150 persones. L'acte començà a les 8 del vespre. Quan eren dos quarts de deu —l'hora que havia estat convocat un míting del PSUC— el president de l'acte del PSOE va dir: "Donem l'acte per acabat. Sacrifiquem la intervenció d'un orador i així tothom que vulgui podrà assistir al míting del PSUC . Gràcies per la vostra assistència."**

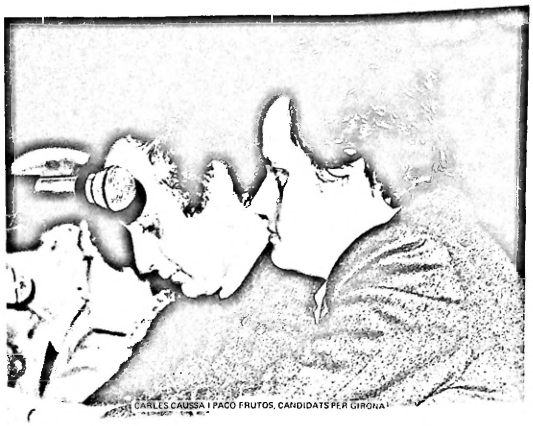

CARLES CAUSSA I PACO FRUTOS, CANDIDATS PER GIRONA

S'han acabat les prohibicions

GIRONA Josep Quintanas).— **Per fi s'ha pogut fer el míting del PSUC a Girona. La prohibició del míting de Barcelona va fer témer una nova garrotada, i així s'insinuava des del mateix Govern Civil. Això va perjudicar l'assistència ja que eren molts els qui preguntaven: "ja l'han prohibit?, no l'han prohibit encara"? La força del costum...**

Però va començar l'acte amb la presència dels cinc candidats, de l'Eudald Carbonell, de l'Esteve Jové, d'en "Guti" i d'unes 1.500 persones que aplaudiren el PSUC, i especialment els parlaments d'en Paco Frutos i Carles Caussa.

En Paco Frutos feu l'exposició en castellà, perquè per primera vegada un míting polític a Girona es veia concorregut per un gran nombre d'obrers immigrats que manifestaven no conèixer gaire la nostra llengua. En Paco va arrencar grans aplaudiments explicant la necessitat que tenia la classe obrera de l'Estatut. En Carles Caussa va guanyar-se el públic. Va exposar de forma clara per què els comunistes anaven a les eleccions i per què demanaven al poble de Girona un vot català, antifranquista i democràtic, un vot en contra d'Alianza Popular i la "discòrdia" de Samaranch.

L'activitat política no s'acaba, a Girona capital. En vint dies el PSUC ha fet presentacions a més de vint poblacions de la "província" i totes han estat un gran èxit.

Aquesta setmana passada set-centes persones es reuniren al cinema Ideal d'Olot per escoltar els comunistes. A Blanes, el nombre passà del miler. A Torroella i Comprodon, més d'un deu per cent de la població. A Campdevànol, la meitat dels obrers de La Farga anaren a escoltar els oradors comunistes.

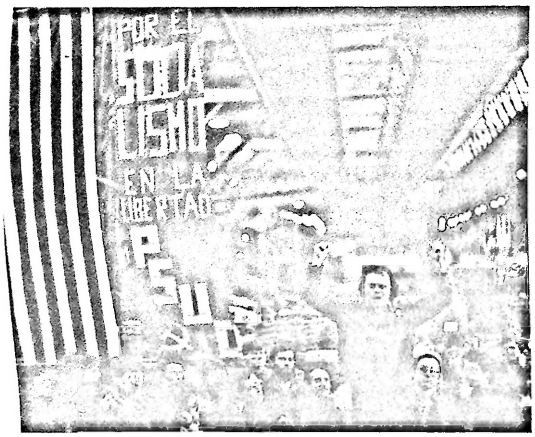

No solament es va celebrar la legalització del PSUC al carrer, o als locals del partit. També a les fàbriques. La fotografia mostra un aspecte d'aquesta celebració a la PEGASO, de la Sagrera.
(Foto "Treball")

A la Satèl·lit de Cornellà

Milers de treballadors en el primer míting del PSUC

CORNELLÀ.— El cinema de més capacitat de tot l'Estat espanyol no va poder encabir els milers de ciutadans de Cornellà que el dia 6 van anar al primer míting de la campanya electoral del PSUC dels barris de Sant Ildefons —Ciutat Satèl.lit— i Gavarres. Amb el cinema ple de gom a gom, més de quatre mil persones, i més de mil al carrer, va prendre la paraula Miquel Núñez, del Comitè Executiu, que va exposar les línies essencials de la proposta comunista i va anomenar un per un tots els candidats "de los siete malditos de Alianza Popular" i de Concòrdia Catalana, que cal no votar. Antoni Garcia, treballador de Siemens i dirigent de CCOO, es va referir, en una intervenció que va dur llàgrimes als ulls de molts dels assistents, a la voluntat de la classe treballadora de no deixar-se dividir per l'explotació que dels sentiments dels nous catalans volen fer els partits lerrouxistes. "Nosaltres, els qui hem nascut a Andalusia, ja som d'aquí, hem fet una família aquí i aquí lluitarem, amb els nostres companys catalans nascuts aquí, per una Catalunya nova que també és nostra".

Marta Farrés, treballadora de l'ensenyament i de la infància al barri de Sant Ildefons, llençà una crida a les dones del barri a la participació política, a sortir de casa seva, a conquerir la igualtat amb l'home "Si demostrem diàriament que podem administrar una casa, tasca no gens fàcil avui dia, també podem administrar un ajuntament".

Després de la intervenció del secretari local de la Joventut Comunista, Rafael Ginés, que va reclamar el dret de vot als divuit anys, prengué la paraula Frederic Prieto, president de l'Associació de Veïns Sant Ildefons, el qual va insistir que "el PSUC és un partit de Cornellà, el que representa la millor garantia per a l'electorat. Després de les eleccions —afegí— el miler aproximat de militants del PSUC a Cornellà continuarem a Cornellà, lluitant per una ciutat on es pugui viure amb dignitat, lluitant per uns ajuntaments democràtics amb un programa de salvació de la ciutat".

Va ser calorosament aplaudida una salutació que el responsable de Cornellà, Ignasi Subirats, va fer "a l'amic, sacerdot i comunista exemplar Joan Garcia Nieto, absent avui del seu barri per estar superant una operació del cor".

En aquell clímax que Miquel Núñez, acabat al míting, va qualificar de "germanor proletària creada en la solidaritat de la lluita" va prendre la paraula Joan Ramos, treballador de Siemens, membre de l'Executiu i candidat al Congrés de Diputats, presentat com "el candidat del Baix Llobregat" i rebut amb aclamacions per espai de mig minut. Ramos va tenir una intervenció que va ser interrompuda pels aplaudiments deu vegades.

A la sortida, per l'amplíssim vestíbul del cinema, hi va haver una manifestació espontània d'adhesió al PSUC, ja que la satisfacció dels militants per l'èxit d'aquest míting de la part alta de Cornellà era tanta que amb el míting no en tenien prou.

Que els fets s'ajustin a les paraules

Si no haguéssim escoltat el discurs de Suàrez del dia 3, en tindríem prou amb veure la rebequeria que ha provocat entre la dreta que enyora el feixisme i malda per ressucitar-lo —sobretot Fraga i companyia— per concedir-li una opinió no gens negativa. La ultradreta, que no s'empassa la perspectiva d'un camí cap a la democràcia, que, arran de la legalització del Partit Comunista d'Espanya, va fer tot el que va poder per incitar l'Exèrcit a barrar per la força aquest camí, s'ha encès d'indignació amb el discurs del president del govern. És lògic. Les paraules de Suàrez, bé que amb mancances i contradiccions, ajuden objectivament a endegar la difícil conjuntura política espanyola per la via de la normalitat, a contrarestar tensions perilloses. I això és bo.

No hi ha sorpreses en el discurs. El seu contingut és coherent amb la posició política del president del govern. L'anunci de la participació de Suàrez a les eleccions no és tampoc cap cosa nova. I creiem que aquesta bel.ligerància electoral del.president de l'actual govern es pot admetre si, com ell va dir, el govern garanteix unes eleccions netes. Aquest és el moll de l'os de la qüestió i és aquí que cal que les paraules s'ajustin als fets i les prometences a les realitats. El fet que Suàrez es presenti com a candidat o que no ho hagués fet no és la cosa determinant. Allò que és essencial és que totes les opcions polítiques puguin participar a les eleccions amb les mateixes oportunitats, que no hi hagi discriminacions per a uns i avantatges per a altres en la campanya electoral, sobretot pel que fa a la utilització de la ràdio i la televisió. És aquí on trontolla la sinceritat del discurs i la professió de neutralitat que ha fet el president Suàrez en nom del govern.

Hem parlat de mancances i contradiccions. Suàrez, en el seu discurs, va dedicar un bon espai a explicar la lògica de la legalització dels comunistes i ho va fer dient que rebutja fermament, com tots els ministres del govern, les nostres idees. I va dir coses tan plenes de raó com que ni el govern ni ningú no pot jutjar sospites, sinó conductes, i que cal ser realista. Molt bé. Però quan Suàrez justificava la legalització dels comunistes hi havia molts partits, que tampoc no poden ser jutjats per sospites, que no estaven legalitzats, que no ho estan encara i que, segons les notícies, no ho seran i, per tant, no podran concórrer a les eleccions amb el seu propi nom i amb el seu programa genuí. Això no s'adiu pas amb la netedat de les eleccions.

Suàrez va dir textualment que el nostre poble no es vol trobar fatalment obligat a veure les presons plenes de gent per motius ideològics. Però a les presons hi ha encara força gent per aquests motius, malgrat que el nostre poble continua expressant que vol l'amnistia, que necessita l'amnistia. I això també enterboleix, i molt, la netedat de les eleccions.

El gran problema de les nacionalitats i regions no va ser esmentat en el discurs de Suàrez, tret d'una vaga i curta referència. I aquesta és una qüestió fonamental per al futur democràtic d'Espanya. Val a dir que, coneguda l'opinió del president del govern, tampoc no ens va estranyar aquesta absència que no podem considerar un oblit.

La normalització, el clima de concòrdia, la transparència de les eleccions que vol expressar el discurs que comentem exigeixen la legalització de tots els partits, l'amnistia total i una absoluta igualtat d'oportunitats en la campanya electoral.

ENRIC VIVES

PROP D'UN CENTENAR ARREU DE CATALUNYA

ELS LOCALS DEL PARTIT

Per informació dels nostres lectors publiquem la relació dels locals que, en aquests moments, té oberts el Partit Socialista Unificat de Catalunya:

BARCELONÈS:

BARCELONA: Ciutat, 7 (local del Comitè Central). Santa Anna, 11. Casp, 45, pral. Muntaner, 109. Diputació, 452, àtic. Elcano, 54. Sant Telm, 15. Nostra Senyora del Coll, 105, baixos. Avinguda Jordan, 30, baixos. Guipúscoa, 41, 1r. 5a. Sepúlveda, 171, 3r. 1a. Doctor Fleming, s/n. Casals i Cuberó, 176–178. Rasos de Peguera, 32. Vallbona, "Bar de Cirili". Gran Via de Carles III, 50–52, bloc L, entresol. Blanco, 15,2n. Rambla Muntanya, 78, planta. Perla, 31. Mallorca, 537 pral. Passatge Mayol, 8, baixos. Pere IV, 199. Ronda Guinardó, 71. Ausiàs March, 143. Servet, 23. Virgili, 26. Passeig de Fabra i Puig (Bar Metropol).
BADALONA: Magatzem, 130, àtic. Can Cabanya, 33. Tortosa, 48. Marte, 12.
SANT ADRIÀ DE BESOS: València, 34.
SANTA COLOMA DE GRAMENET: Doctor Pagès, 85. Francesc Julià, 2 B, 2a. Passatge Salvatella, 62. Avinguda de Santa Coloma, 66 1r. 1a.

BAGES:

MANRESA: Saclosa, 29 àtic.
CARDONA: Arrabal, 25.

BAIX LLOBREGAT:

CORNELLÀ: Torras i Bages, 41–43.
ESPARREGUERA: Passeig Marimon, 124, baixos.
GAVÀ: Avinguda Pompeu Fabra, edifici Capricorni, baixos.
MARTORELL: Calvo Sotelo, 118.
MOLINS DE REI: Roseta, 13, 1r.
PRAT: General Alonso Vega, 32.
SANT BOI: General Prim, 19–21.
SANT JOAN DESPÍ: Tomàs Cayla, 14.
SANT FELIU DE LLOBREGAT: Pedro Alvarez, 11.
SANT VICENÇ DELS HORTS: José Antonio, 54.
VILADECANS: Retama, 33 bis.

GARRAF:

VILANOVA I LA GELTRÚ: Anselm Clavé, 3.

MARESME:

MATARÓ: Isern 28, Lloret, 1. Nostra Senyora deis Àngels, 10. Vitòria, 41.
MASNOU: Capitán Miravell, 44.
PREMIÀ: Enric Granados, 60.
VILASSAR: Sant Joan, 1.

VALLÈS OCCIDENTAL:

SABADELL: Passeig General Primo de Rivera, 50. La Llanera, cantonada Montblanc. Juan Valera, cantonada carretera de Terrassa s/n. Cisa, s/n,. Plaça Galileu, s/n. Don Rodrigo, 10. Antonio Maura, 76.
TERRASSA: Església, 3. Maresme, 22. Panadella, 44, Sant Damià, 44.
CERDANYOLA: OM, 21.
RIPOLLET: Doctor Vergós, 48.
RUBI: Príncipe, 27.
SANT CUGAT DEL VALLÈS: Balmes, 113.

VALLÈS ORIENTAL:

GRANOLLERS: Ricomà, 17.
MOLLET: Pau, 5
MONTMELÓ: Linde, s/n.
MONTORNÈS: Antonio Argila,6.

LLEIDA: Enric Granados, 16.

GIRONA: Santa Clara, 40, 2n.2a. Carretera de Barcelona, 42 bis.

TARRAGONÈS:

TARRAGONA: Pin i Soler, 10.
TARRAGONA–BONAVISTA: Carrer 9.
TARRAGONA–TORREFORTA: Montblanc, 72.

BAIX CAMP:

REUS: General Mola, 16.

BAIX EBRE:

AMETLLA DE MAR: Obispo Bilbao, 5.

MONTSIÀ:

AMPOSTA: Navarra, 26.
SANT CARLES DE LA RÀPITA: 12 d'octubre, 24.

Un conveni difícil

Aquesta setmana pot començar la negociació del conveni del metall de la "província" de Barcelona, si els empresaris no adopten la tàctica d'amagar el cap sota l'ala negant-se a tot diàleg. La importància d'aquest conveni, que, fora d'alguna gran empresa, agrupa els treballadors metal.lúrgics de tota la "província", és ben palesa. Recordem només el desenvolupament, l'any passat, d'aquest mateix conflicte, que acabà en laude després de deu dies de vaga.

Primerament voldríem destacar la necessària participació de tots els treballadors metal.lúrgics en aquesta lluita. *I en aquest sentit, els que pertanyen a les grans empreses del sector, tinguin conveni propi o s'acullin al provincial, han de prestar el seu suport decidit a fi, no solament de demostrar la seva solidaritat, sinó d'assolir el paper dirigent que els pertoca en el ram, junt amb els seus companys de tota la "província".*

Aquest conveni, tal com ha estat plantejat fins en aquest moment, presenta certes dificultats *que, en el transcurs de la negociació i la lluita, poden agreujar-se. La mateixa plataforma reivindicativa en presenta, i també el procés d'elecció de delegats a Barcelona, en el qual creiem que ha participat una mínima part dels treballadors afectats pel conveni, en contra de la representativitat a les comarques, que han seguit un procés de discussió de la plataforma i d'elecció dels membres de la comissió deliberadora. Aquestes dificultats reals s'han de tenir en compte a l'hora de plantejar-se la forma d'avançar cap a la conquesta de les màximes millores aconseguibles pels treballadors.*

Sobre això, és necessari tenir present l'experiència negativa de la recent vaga de la construcció i combinar la negociació amb les millors formes de lluita. En aquest moment, una vaga indefinida com la de l'any passat no seria, al nostre criteri, la millor manera de plantejar-se aquest conveni. Al contrari, vagues curtes combinades amb altres accions *com assemblees, concentracions, manifestacions, etc., poden servir de millor element de pressió,* en funció d'una negociació *que haurà d'afinar al màxim els seus instruments i que pot ser llarga.*

Per tot això, insistim, tots els treballadors del metall, compresos els de les grans empreses, han de fer seva la lluita pel conveni; *han d'assistir a les assemblees d'empresa; han de cridar tots els càrrecs sindicals a participar a les assemblees, completant així la representativitat dels delegats actualment elegits a les zones; han d'assistir massivament a les assemblees de zona, procurant* fugir de les fàcils actituds, falsament radicals, que s'imposen únicament quan l'avantguarda no sap portar al si de les assemblees de treballadors propostes millors, més correctes.

ANTONI LUCCHETTI

TANCADA A BARCELONA

Amnistia!,un clam popular

L'amnistia continua essent un clam popular que cada dia esdevé més intens, perquè la necessitat que tots els presos polítics siguin allibertats és urgent. Les accions que expressen aquest clam no cessen. A darrera hora del 6 de maig unes trenta-cinc persones, parents, amics i companys dels presos polítics, es varen tancar a la Parròquia de Sant Josep Oriol per denunciar que continua havent-hi gent empresonada per motius polítics malgrat les darreres mesures "de gràcia" del govern.

Els protagonistes de la tancada van fer un comunicat en el qual diuen que l'única manera d'aconseguir la llibertat immediata dels seus familiars i amics és "amb una mobilització popular en pro de l'amnistia total, com a pas previ a una democràcia real".

Aquesta acció, que va acabar abans del que estava previst perquè la policia va fer fora per la força, l'endemà, les persones tancades, s'inscriu en el marc de la setmana per l'amnistia total que es féu conjuntament a Catalunya, Euskadi, Galícia i Madrid. Però amb aquesta setmana no s'acaba ni s'ha d'interrompre la lluita per l'amnistia total, que és una lluita permanent fins que s'aconsegueixi aquest anhelat objectiu.

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

Josep Maria Riera

"Fer nostre tot el que és jove"

No solament els joves, sinó tot el públic, va aplaudir amb entusiasme el parlament de Josep Maria Riera, de la joventut Comunista. N'oferim uns breus extractes:

Els joves catalans, i els de tots els pobles d'Espanya, necessitem la llibertat com necessitem respirar. I la necessitem perquè sense llibertat no hi poden haver drets juvenils, ni participació real, ni una política al servei de la joventut. La dictadura ha volgut dir, per a nosaltres, la marginació i discriminació més brutals.

No ens enganyem, no sols els grups terroristes d'extrema dreta volen tornar enrera. N'hi ha que enyoren temps passats i no se senten bé en la democràcia. Aquests són l'Alianza Popular del Fraga i companyia. Alianza Popular ens parla, en el seu programa que "confía en la juventud trabajadora y alegre". Llàstima que hi hagi tan pocs joves treballadors i alegres que confien en Alianza Popular.

Per a la Joventut Comunista de Catalunya, i per al nostre Partit, ara és l'hora de sentar les bases per una política al servei de la joventut, per trencar amb la marginació de tots aquests anys i deixar d'ésser espectadors de tercera fila de tot el que va passant al nostre voltant. I perquè volem participar, els joves catalans volem la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys.

Les bases d'una política al servei de la joventut passen per la restitució del patrimoni que fins ara estava en mans de la "Delegación Nacional de la Juventud" i per la recuperació dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932. (...)

Majoria d'edat i dret de vot als 18 anys; municipalització del patrimoni de la D.N.J.; mesures contra l'atur juvenil i per un nou contracte d'aprenentatge; millorament de les condicions de vida de la joventut rural; la derogació del decret de "mili" a distància, fora de la regió d'origen, aquestes són les reivindicacions més sentides per la joventut catalana, en aquests moments.

Una assistència impressionant al primer míting central del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Cinquanta mil persones no van poder entrar al Palau i van haver d'escoltar-lo des del carrer.

L'opinió d'algunes personalitats assistents

Després del míting, hem demanat opinions a algunes persones conegudes en la vida pública. Heus aquí les respostes:

Fabià Estapé, ex-rector de la Universitat de Barcelona: "És la concentració més impressionant des de 1939. M'ha colpit la sensació de serietat, d'ordre, de disciplina dels milers de participants. Penso continuar assistint a actes electorals del PSUC."

o o o

Andreu Claret Casadessús. Esquerra Republicana de Catalunya: "Estic emocionat per l'ordre i l'alegria. Fa trenta-vuit anys que no havia vist un acte com aquest."

o o o

Eduard Martín. Partit Socialista de Catalunya: "És molt important que una força com aquesta pugui ser present en el moment polític actual, àdhuc en el terreny electoral. Estic totalment d'acord amb la intervenció de López Raimundo referida a la problemàtica del Senat. Jo afegiria que Convergència Democràtica també ha contribuït a fer impossible la unitat."

o o o

Miquel Sellarés. Convergència Democràtica de Catalunya: "Ha estat molt important. La candidatura unitària al Senat ha fracassat per la posició política mantinguda per Unió Democràtica. Jo he acceptat la posició del meu partit per disciplina militant."

o o o

Font Altaba. Regidor de l'Ajuntament de Barcelona: "L'acte en si ja ho diu tot. Ahir cent mil persones. Avui cinquanta mil al carrer. Guanyarem !"

o o o

Ricard Bofill. Arquitecte. Independent: "Un acte molt important. Obre les portes a la construcció d'un model socialista diferenciat per a Catalunya."

o o o

Salutació de Santiago Carrillo

A Gregori López Raimundo, als companys del PSUC:

Us vull fer arribar la meva més fraternal i calorosa salutació amb ocasió del primer gran míting autoritzat a Barcelona al PSUC.

La causa de la llibertat i de la democràcia avança a Espanya, no pas sense dificultats i obstacles. Certs grups polítics i —per què no esmentar-los pel seu nom?— especialment Alianza Popular, s'obstinen a impedir que es restableixi plenament la sobirania popular i a ressucitar el passat dictatorial.

A Catalunya, Alianza Popular intenta dividir la classe obrera enfrontant els treballadors originaris de diverses regions espanyoles amb els treballadors nascuts a Catalunya.

Però aquesta maniobra, semblant a les que va fer en el passat un polític de funesta memòria, Alejandro Lerroux, fracassarà. Els treballadors forasters que resideixen a Catalunya se senten units com una sola classe amb els treballadors catalans i presten suport resoludament als drets i a la llibertat nacional de Catalunya, perquè saben que així defensen igualment la causa de la democràcia a tot Espanya.

D'altra banda, la unitat d'Espanya serà real i indestructible quan cadascun dels diversos pobles que la componen l'acceptin voluntàriament i conscientment i no pas perquè un govern la imposi per la violència.

Jo aprofito aquesta ocasió per cridar tots els treballadors sense distinció d'origen a votar el 15 de juny les candidatures del PSUC.

Votar pel PSUC és votar comunista!

Votar comunista és votar per la democràcia, per l'amnistia, per la llibertat per a tots els partits!

Votar comunista és votar per l'Estatut d'autonomia!

Visca el PSUC!

Una forta abraçada del vostre company,

SANTIAGO CARRILLO

Trenta-vuit anys d'exili i vint-i-sis anys de presó: Rafael Vidiella i Lucio Lobato